Christoph Von Schmid

Copilul furat şi alte povestiri

Colecţia Cărţilor Rare

Copilul furat face parte din Colecția Cărților Rare

De data aceasta Von Schmid surprinde frumusețea creației lui Dumnezeu aşa cum este văzută prin ochii unui copil care a trăit în întuneric aproape toată copilăria lui. Responsabilitatea şi iertarea sunt printre multele virtuți învățate din această povestire.

Prima, nenorocire a lui Henry

La începutul secolului trecut, contele Frederick de Eichenfels şi contesa sa Adelaide au locuit într-un castel vechi şi minunat situat la malurile Rinului. Ei aveau un singur fiu, pe nume Henry, care se bucura de întreaga lor dragoste.

Înainte ca micul Henry să învețe a gângăvi numele tatălui său, contele a fost chemat la război. Contesa a rămas în castel şi a găsit alinare pentru lipsa contelui şi uşurare singurătății ei în grija şi atenția pe care le-a revărsat asupra fiului ei drag. Se hotărî să se dedice întru totul educației lui şi inima ei tresărea de plăcere la gândul că, atunci când luptele se vor sfârşi, îl va revedea pe soțul ei şi i-l va prezenta pe încântătorul lor Henry ca un om învățat şi un fiu iubitor şi ascultător.

Într-o seară, contesa se afla în castel împreună cu Henry. Margaret, dădaca lui, se juca cu el cu nişte flori pe care tocmai le culesese. Copilul zâmbea şi-şi întindea mânuțele să le prindă; şi mama lui, luând parte la bucuria lui inocentă, îl privea cu dragoste. Deodată intră un servitor de-al contelui care îl însoțise pe acesta la război. El a adus vestea înfricoşătoare că stăpânul său a fost rănit grav, şi că

ultima sa dorință era să-şi vadă soția înainte de moarte. La aceste cuvinte, chipul nobilei doamne se îngălbeni ca ceara, iar brațele ei tremurânde abia îl mai puteau ține pe copilul care stătea pe genunchii ei.

Mesagerul, pentru a-i mai alina puțin durerea, îi spuse că nu trebuie să-şi piardă speranța, deoarece contele s-ar putea însănătoşi. Rana era într-adevăr foarte gravă, dar chirurgul mai spera că soțul ei va scăpa cu viață. A sfătuit-o pe contesă să călătorească zi şi noapte pentru a ajunge fără întârziere la soțul ei. Ea se hotărî să pornească imediat. Îşi strânse fiul în brațe.

— Vai! Dragul meu Henry, spuse ea, tu nu cunoşti cauza nenorocirii mamei tale. Tatăl tău e pe moarte şi tu abia l-ai cunoscut. Oh! Nu pot suporta durerea şi tristețea de a te lăsa aici, fără să te pot lua cu mine în mijlocul taberei.

— Margaret, îi spuse dădacei, îți încredințez fiul meu. Ai mare grijă de el. Nu-l lăsa singur nicio clipă, nici măcar când doarme. Fii atentă şi fii aproape de el tot timpul, aşa cum am făcut eu până acum. Când vremea e frumoasă, du-l în parc să respire aerul curat al dimineții, cântă-i un cântecel, joacă-te cu el şi distrează-l cu flori şi alte lucruri drăguțe. Ține departe de mânuțele lui tot ce ar putea să-l rănească sau să fie dăunător pentru el. Mai presus de orice,

fii cu ochii în patru şi nu te arăta nerăbdătoare sau mânioasă de față cu el. Oh! Margaret, îngrijirea unui copil e o sarcină demnă de îngeri. Fii tu îngerul păzitor al fiului meu. Menajera căreia i-am încredințat conducerea castelului îmi va spune dacă ai îndeplinit ordinele mele cu loialitate. Promite-mi că vei urma instrucțiunile întocmai ca să pot pleca liniştită măcar din punctul acesta de vedere. Voi număra cu înfrigurare toate orele până la întoarcere şi dacă îmi vei păstra fiul sănătos şi vesel, îți voi răsplăti cu dărnicie serviciile.

Margaret a promis că va fi demnă de încrederea care i-a fost acordată. Contesa şi-a îmbrățişat copilul, şi, ridicându-şi ochii înlăcrimați spre cer, şi-a binecuvântat di înflăcărare fiul iubit, şi L-a rugat pe Dumnezeu să vegheze asupra lui şi să-l păzească până la întoarcerea ei. Apoi l-a lăsat în brațele Margaretei, a urcat în caleaşcă şi a pornit în mijlocul tânguielilor servitorilor şi ale supuşilor ei.

***

MARGARET, dădaca sau guvernanta lui Henry, era o orfană săracă dintr-un sat vecin. Era însuflețită de un sentiment puternic de evlavie, iar caracterul ei se distingea prin blândețe şi bună dispoziție. Îmbrăcămintea ei era simplă şi avea o înfățişare plăcută şi senină. Această

înfățişare a convins-o pe contesă să i-l încredințeze pe micul Henry în lipsa ei. Margaret a urmat cu strictețe toate instrucțiunile stăpânei ei. Se străduia să-şi amintească mereu ordinele şi sfaturile pe care le-a primit pentru a le îndeplini cu exactitate, pentru că o iubea pe contesă, care era binefăcătoarea ei. Să-şi dedice toată grija copilului în care i-l vedea şi-l respecta pe viitorul ei stăpân era o datorie plăcută pentru ea şi o modalitate de a-şi arăta recunoştința.

Într-o după-amiază, Henry dormea adânc în pătuțul lui şi Margaret, aşezată lângă el, îl privea cu grijă, împodobise pătuțul cu nişte minunați trandafiri abia înfloriți pentru ca micuțul să se bucure când se va trezi şi-i va vedea. O perdea albă de voal fin apăra fața celui care dormea de muşte şi țânțari şi nimic părea să nu tulbure odihna lui. Chipul lui strălucea de sănătate şi culoarea din obrajii lui o egala pe cea a trandafirilor care îl înconjurau.

În acel moment, o trupă de muzicieni călători se opri şi începu să cânte la poarta castelului. Servitorii au ieşit cu toții şi i-au adus pe muzicieni în holul de la parter. Apoi, profitând de absența stăpânilor, au început să danseze şi curând au hotărât să-şi petreacă seara în veselie şi distracție.

Margaret iubea foarte mult muzica. Îşi aminti totuşi de

ordinele contesei; şi rămase liniştită lângă leagănul micului conte Dar George, tânărul grădinar, veni imediat la ea.

— Margaret, de ce nu cobori şi tu să te distrezi? exclamă el. Nici nu ştii ce fascinantă este muzica. Sunt nişte cântăreți minunați. Unul dintre ei bate la tobă de parcă ar vrea s-o spargă în bucăți. Un tânăr cântă fermecător la triunghi; şi un tip dolofan suflă într-un corn de vânătoare de parcă ar vrea să ne surzească; dar sunetul nu e atât de clar ca cel al triunghiului. Grăbeşte-te jos imediat!

Margaret răspunse că nu-l poate lăsa singur pe Henry nicio clipă.

— Nu te purta ca un copil, îi răspunse omul acela nechibzuit. Sper că nu vrei să te dai drept o sfântă. Vino jos; vino, şi nu te mai lăsa rugată. Te vei întoarce într-un sfert de oră şi cu siguranță nu vei refuza un dans!

Într-un sfârşit, Margaret cedă sau se lăsă luată şi coborî fără a ține seama de bătăile puternice ale inimii ei.

Nu se „simți bine deloc şi era foarte neliniştită. Dori să se întoarcă în dormitorul lui Henry, dar ceilalți servitori o opriră. Până la urmă, reuşi să scape de ei şi alergă grăbită la pătuțul copilului iubit care i-a fost dat în grijă.

Dar a rămas înlemnită! Pătuțul era gol şi copilul nu era nicăieri! Totuşi, nu-şi pierdu curajul. Prima dată se gândi că

cineva care locuieşte în castel ascunse copilul în alt pat pentru a râde pe seama spaimei ei. Dar simplul gând că vestea neglijenței ei va ajunge la urechile contesei o înspăimântă. Alergă dintr-o cameră în alta, dar nu găsi nici urmă de copil. Simțurile ei fură cuprinse de un chin de moarte. Alergă repede în holul unde servitorii încă dansau şi strigă:

— Tânărul conte nu mai este în pătuțul lui! Care dintre voi l-a luat pentru a mă speria pe mine?

Dar nu au putut să-i dea nicio informație. Nimeni nu ieşise din apartament. Dansul a fost oprit imediat, muzicienii s-au retras, fără ca măcar să aştepte răsplata. Au început să caute cu toții peste tot, dar fără succes. Curând s-a descoperit că, pe lângă micul Henry, mai lipseau şi unele lucruri de-ale lui şi nu mai exista nicio îndoială că micuțul a fost furat.

Veselia generală care le-a umplut inimile în ultima oră a fost înlocuită de lacrimi de durere şi de strigăte de disperare. Fiecare era mai supărat decât celălalt.

— Vai! strigă menajera cu ochii în lacrimi, ce se va întâmpla cu stăpâna când va afla vestea? Va fi o lovitură mortală pentru ea!

Dar nimeni nu simțea o durere mai ascuțită decât simțea

Margaret; şi, în primul moment al disperării ei, s-ar fi aruncat de la fereastră dacă cineva n-ar fi oprit o la timp.

— Oh, Doamne! repeta ea cu lacrimi de suferință, cine ar fi crezut că o mică neascultare va cauza o nenorocire atât de mare?

Durerea unei mame

În timp ce oamenii de la castel, cuprinşi de groază şi frică, erau adunaţi în dormitorul copilului; şi în timp ce Margaret era întinsă pe podea, aproape scoasă din minţi, cu ochii şterşi duşi în fundul capului, cu părul răvăşit, ţinând în mâini trandafirii de la pătuţ – martorii muţi şi trişti ai răpirii copilului uşa apartamentului se deschise brusc şi, spre surprinderea şi spaima tuturor, intră însăşi contesa!

Se pare că rana contelui nu era atât de gravă pe cât s-a crezut; şi îndată ce a fost considerat în afara oricărui pericol, contesa, la cererea lui şi mânată, de asemenea, de sentimentele ei materne, se grăbi să ajungă acasă pentru a fi cât mai repede lângă copilul ei drag. Cum a sosit, a sărit din caleaşcă şi a zburat spre apartament unde spera să-l îmbrăţişeze pe cel care era lumina ochilor ei.

La vederea ei, servitorii s-au înfricoşat şi Margaret înălţă o rugă disperată.

— Oh! Tată Ceresc! spuse ea, ai milă de ea şi de mine!

Contesa observă îngrozită chipurile lor palide ca moartea, ochii lor roşii de la atâtea lacrimi, disperarea lui Margaret şi leagănul gol; şi o mulţime de prevestiri rele îi trecură deodată prin inimă. Nimeni nu fu în stare să răspundă la

întrebările ei repetate. O mie de presimțiri şi de gânduri înspăimântătoare trecură ca fulgerul prin mintea bietei mame. Tremură de frică pentru viața fiului ei; şi când, în sfârşit, mai mult ghici întâmplarea nefericită decât să i se povestească, simți de parcă cerul se prăbuşeşte peste ea şi pământul se deschide sub picioarele ei şi o înghite. Leşină, şi ar fi căzut dacă servitorii n-ar fi sprijinit-o.

— Oh! Dumnezeul meu! Dumnezeul meu! strigă ea în chinuri groaznice când îşi reveni. Ce încercare grea îmi dai! Vai! Fiul meu, sărmanul meu băiat! Soțul meu, dragul meu soț! Această veste te va răni mai adânc decât te-a rănit sabia duşmanilor tăi! Oh! Henry al meu, unde eşti acum? în ce mâini ai nimerit? Vai! Dacă ai fost răpit de hoți, vei fi nevoit să trăieşti în mijlocul lor şi să creşti în obiceiurile lor rele, ce lucru dureros, la care nu îndrăznesc să mă gândesc nicio clipă! De o mie de ori aş prefera să plâng la mormântul tău; pentru că ai fi unul dintre îngerii din jurul scaunului Domnului şi aş mai avea speranța să te văd într-o zi; dar acum nu mai am nici măcar această singură dulce consolare. Vai! Ce vei face, ce vei ajunge înconjurat de asemenea oameni?

— O, Doamne! exclamă ea căzând în genunchi şi ridicându-şi mâinile tremurânde spre cer. Tu, care eşti

numai bunătate, numai Tu eşti mângâierea celor nefericiți. Mi-am pierdut copilul nu ştiu unde să-l caut, dar el nu poate fi luat de sub mâna Ta protectoare. Ochii Tăi ştiu unde să-l caute şi să-l vadă. Nu mai pot să-l învăț ce este bine şi ce este dragostea Ta; dar Tu, numai Tu mai poți face asta. Tu auzi plânsetul puiului păsării. Auzi şi jalea copilului meu, care cu siguranță plânge şi oftează după mama lui. Dă-mi mie şi soțului meu putere să ne suportăm nenorocirea. Deşi îngeraşul nostru ne-a fost furat din cauza nechibzuinței şi răutății oamenilor, totuşi aceasta nu s-ar fi întâmplat dacă Tu n-ai fi dorit. Facă-se voia Ta. Ți-l ofer pe fiul meu, drept sacrificiu al inimii mele rănite şi sângerânde. Da, îndrăznesc să sper că Tu vei avea milă de o biată mamă îndurerată, că Tu îi vei aduce repede un leac bun pentru necazul ei, şi că poate, în timp, îi vei transforma durerea în bucurie. Astfel se consola nefericita mamă.

Între timp, disperarea lui Margaret crescuse. Căzu la picioarele contesei şi-i implora iertarea.

— O, doamna mea, îi spuse, dacă l-aş putea lua înapoi pe fiul dumneavoastră din mâinile hoților cu prețul sângelui inimii mele, l-aş vărsa cu bucurie până la ultima picătură. Dați-mi cea mai grea pedeapsă la care vă puteți gândi. Simt că merit să mor.

Contesa o ridică în picioare.

— Margaret, spuse ea, căința ta ți-a obținut iertarea. Nu ți se va întâmpla nimic rău. Dar acum vezi că aveam dreptate şi că indicațiile mele erau folositoare şi necesare. Acum îți poți da seama, din experiență, cum neglijența, nechibzuința şi, mai ales, dorința de plăcere pot provoca mari nenorociri. Toate bucuriile noastre din această lume sunt la fel de fragile ca acei trandafiri care zac acolo rupți şi veştejiți.

Când primele clipe de durere au trecut şi contesa află că se scurseseră doar câteva ore de la dispariția copilului, i-a trimis pe oamenii de la castel în toate direcțiile în urmărirea hoților. Însă toți s-au întors, unul câte unul, fără nicio ştire despre cel pierdut. Margaret ieşea în întâmpinarea fiecăruia; plânsetele ei reîncepeau de fiecare dată când vedea pe câte unul întorcându-se cu o înfățişare îngrijorată. Până la urmă, se întoarse şi ultimul dintre ei fără nicio urmă a copilului; şi lui Margaret i-au secat toate lacrimile. Încetul cu încetul, însă, suferința mai scăzu, dar chipul ei era încă palid şi ea rătăcea ca o umbră. Tuturor le părea rău pentru dânsa şi într-o zi, ea dispăru cu totul, fără ca cineva să ştie unde a plecat sau ce s-a întâmplat cu ea.

Peştera hoților

Tânărul Henry a fost furat în lipsa lui Margaret de către o țigancă bătrână, cu spatele încovoiat, cu părul negru şi murdar şi cu pielea galbenă şi prăfuită. Meseria acestei femei rele era să trădeze încrederea oamenilor şi să-i jefuiască sub pretextul că le ghiceşte norocul.

Prin aceste mijloace a obținut permisiunea de a intra în castel şi astfel a putut să cerceteze în voie apartamentele şi aranjamentele. În complicitate cu muzicienii, în timp ce ei îi desfătau pe servitori cu sunetele instrumentelor lor, țiganca a intrat pe ascuns pe o uşă laterală pe care tânărul grădinar a lăsat-o deschisă din neatenție. Bătrâna a intrat în grădină şi s-a furişat, pe o scară din dos, în apartamentul unde copilul dormea adânc. După ce a strâns într-un coş tot ce a apucat de valoare, l-a luat cu ea şi pe sărmanul copil, fugind spre pădure cu toată iuțeala pe care i-o permiteau picioarele slabe şi povara grea. Când a ajuns în pădure s-a ascuns într-un crâng până la căderea nopții. Apoi şi-a continuat călătoria şi l-a dus pe copil departe, mergând totdeauna pe drumuri pustii şi ocolite. Având destule provizii, a putut să călătorească astfel multe zile, fără să fie nevoită să intre în contact cu țăranii. Ascunzându-se în tufişuri în timpul zilei

şi continuându-şi drumul pe timpul nopții, a reuşit până la urmă să ajungă la munți.

În sfârşit ajunse la destinația ei din inima munților. Era o peşteră imensă şi înspăimântătoare din mijlocul unei cariere de piatră abandonată. Intrarea era atât de bine mascată de tufişuri şi bucăți de piatră încât ar fi putut fi descoperită doar de un ochi experimentat.

După ce bătrâna se strecură printre tufişuri şi alte obstacole, descoperi o uşă din oțel cu un lacăt foarte mare la care ea avea cheia. Deschise uşa cu oarecare dificultate şi în fața ei se dezvălui un tunel lung şi întunecat. Intră şi ajunse în sfârşit în interiorul peşterii, ducând cu ea copilul speriat şi tulburat.

Peştera era locul în care se ascundeau şi locuiau nişte hoți care au împânzit de mult timp mile întregi de prin împrejurul ținutului; şi în această grotă izolată ei au găsit un ascunziş sigur de autorități. Aici şi-au ascuns roadele jafurilor, îngropând mari cantități de comori sub formă de monezi, bijuterii, aur, argint şi alte articole prețioase.

Când țiganca intră cu băiatul, hoții, nişte oameni la vederea cărora îți îngheța sângele în vine de frică, erau aşezați la masă. Beau, fumau şi jucau cărți, dar imediat au încheiat petrecerea şi s-au ridicat.

S-au bucurat mult când au auzit că băiatul era tânărul conte Henry de Eichenfels şi au felicitat-o pe țigancă pentru succesul isprăvii ei îndrăznețe. Căci de mai mult timp ei încercau să fure un copil al unei familii cunoscute.

— Ai dat o lovitură mare, bunico, spuse şeful bandei. Acum suntem în siguranță; căci dacă unul dintre noi va fi prins, îl vom folosi pe acest tânăr drept ostatecul nostru. Viața lui va răspunde pentru viața tovarăşilor noştri şi pentru asta autoritățile ar putea să încerce să ne prindă.

Căpitanul o sfătui pe bătrână, care se ocupa de gătit şi care părea a fi responsabilă pentru toate lucrurile din interiorul peşterii să aibă grijă de copil şi să-l trateze bine şi prietenos pentru a-l ține în viață.

Henry a rămas ani întregi în acea grotă oribilă, acolo a crescut şi a învățat să vorbească. Amintirile din copilăria lui anterioară petrecută la frumosul castel s-au şters încetul cu încetul, şi nu-şi mai amintea nimic despre soare, despre lună sau despre toată creația minunată a lui Dumnezeu din lumea de afară. Nicio rază de lumină nu putea răzbate în acea închisoare a terorii; şi licărirea slabă a unei lămpi care lumina pereții întunecați, cu lucirea ei neclară şi rece, adăuga şi mai multă tristețe în acea aşezare îngrozitoare în care aceasta era singura lumină, şi ziua şi noaptea.

Proviziile nu lipseau niciodată, hoții aducând mereu mari cantități de pâine, carne, legume şi alte lucruri necesare vieții pe care le-au putut conserva uşor; nu lipseau nici numeroasele sortimente de vinuri.

Un butoi mare plin cu apă care era umplut des ținea locul fântânii în casa lor; şi pentru că trebuiau să aducă apa de foarte departe, au sfătuit-o pe bătrâna menajeră să consume cât mai puțină apă posibil pentru a face economie. Copilul a primit sarcina de a avea grijă ca mimu lui să fie închis tot timpul.

Noaptea, hoții dormeau pe saltele făcute din stofă acoperite cu covoare scumpe.

Bătrâna nu-l lăsa pe Henry să sufere de foame. Îi dădea mâncare din belşug; însă grija ei se limita doar la acest lucru. Ea nu se ocupa de lucrurile care țineau de educația sau de sentimentele copilului. Micuțul nu a fost învățat nici să citească, nici să scrie; şi buzele acestor oameni păcătoşi rosteau numele lui Dumnezeu doar în blasfemii.

Unul dintre hoți, însă, era un tânăr care a avut părinți buni şi cinstiți, dar a cărui pasiune fatală pentru jocurile de noroc şi pentru o viață desfrânată l-a împins să intre în această bandă şi să trăiască o viață plină de fărădelegi. Acesta stătea des de vorbă cu băiatul şi astfel cei doi s-au

împrietenit, tânărul aducându-i uneori lui Henry jucării cu care să se distreze. Îi aducea mai ales câteva figurine făcute din lemn colorat. Uneori îi dădea o stână completă, cu câteva oi, cu un păstor şi câinele său. Alteori o grădină cu tot felul de copaci cu fructe de aur şi flori frumoase. Alteori darul era o oglindă mică împreună cu alte lucruri trebuincioase copilăriei. Într-o zi i-a adus un fluier şi l-a învățat să cânte o melodie simplă. Altă dată i-a dăruit un buchet de flori colorate, şi l-a învățat cum să le taie din hârtie, cum să le lipească şi cum să le coloreze în culori plăcute. Astfel Henry a găsit puțină veselie în captivitatea sa neplăcută şi plictisitoare.

Dar jucăria care îi oferea lui Henry cea mai mare plăcere era un portret al mamei sale, pe care țiganca l-a furat din castel odată cu el. Portretul era o pictură realizată frumos şi închisă într-o frumoasă cutie de aur, înconjurată de diamante. Bătrâna îi dădea această bijuterie doar uneori, adică doar atunci când era bine dispusă.

Tânărul hoț privea deseori această miniatură şi se gândea la mama lui; atunci îşi ştergea o lacrimă abia ivită la simpla amintire a chipului mamei sale.

— Bietul copil! se gândea el, ce cruzime a fost să fii privat de mângâierile unei asemenea mame! Cât de diferită ar fi

viața ta lângă dânsa față de cea care te aşteaptă trăind aici. Şi buna ta mamă! Cât de mult trebuie să te jelească! Cât mi-ar plăcea să te redau mâinilor ei! De multe ori mi-am dorit să scap din acest loc urât, dar apoi mi-am dat seama că falşii mei prieteni nu au încredere în mine; şi aş fi putut evada dacă nu aş fi fost supravegheat atât de strict.

El vorbi cu băiatul despre mai multe subiecte şi i-a povestit o mie de lucruri pentru a-l înveseli şi pentru a-i îmbogăți mintea. Totuşi, nu a îndrăznit să îi vorbească despre Dumnezeu, despre rai şi viața veşnică. Prietenii lui hoți nu i-ar fi permis.

O încercare de evadare

Când Henry crescu mai mare, îşi dorea să ştie unde plecau hoţii de fiecare dată când părăseau peştera. Deseori a cerut să-i însoţească, dar întotdeauna l-au refuzat şi chiar i-au spus să nu le mai ceară asta niciodată.

Într-o zi, totuşi, ei au plecat într-una din călătoriile lor şi au lăsat-o drept companie copilului nenorocit, dar încă jucăuş, pe bătrâna ţigancă care îl furase şi care nu putea ieşi afară din cauza picioarelor ei bolnave... Bunica", cum era ea numită, era mereu prost dispusă; şi, cum suferea de o boală gravă la ochi, rămânea uneori aşezată ore întregi în spatele unui paravan verde, fără a rosti un cuvânt, prefăcându-se a cârpi rufe sau a număra banii. Apoi adormea şi o ţinea aşa ore întregi.

Într-o zi, în timp ce „bunica" dormea adânc, Henry îşi făcu curaj. Aprinse o torţă şi străbătu tunelul întunecat prin care ieşeau de obicei hoţii până când, tot înaintând, ajunse în final la uriaşa uşă de oţel; dar nu reuşi să o deschidă pentru că era închisă cu un imens lacăt. Dezamăgit, se întoarse pe unde venise. Câteva alte pasaje se învecinau cu tunelul prin care tocmai trecuse şi prin ele cineva ar putea umbla kilometri întregi. Henry intră în primul pe care îl văzu şi

după ce merse mult timp şi se făcea din ce în ce mai întuneric, i se păru că zăreşte o lumină în depărtare. Mânat de curiozitate, se îndreptă într-acolo; şi cu cât înainta lumina se făcea mai mare şi mai puternică, până când i se păru că vede un foc aprins. Continuă totuşi hotărât şi în curând ajunse la o crăpătură în piatră pe unde intrau razele soarelui şi pe unde puteai lua o gură de aer proaspăt.

Nici nu se poate exprima în cuvinte ceea ce a simțit băiatul la vederea minunatului cer albastru, înconjurând un orizont splendid, acoperit cu toate minunățiile naturii şi mărginit de munți frumoşi şi semeți.

Era o dimineață plăcută de vară. Soarele răsărea şi toată întinderea cerului strălucea cu razele ei cele mai scânteietoare. Pădurile şi munții luceau şi ei cu splendoarea lor, iar pământul era acoperit de iarbă şi flori. Păsările cântau ca într-un concert straşnic, iar în josul văii murmura un izvor limpede în care se reflectau razele soarelui şi piscurile verzi ale munților.

Henry era amețit de la atâta lumină. Nu ştia dacă să se bucure sau să-i fie frică. Credea că simțurile lui îl înşală, aşa cum se întâmplă când eşti trezit dintr-un somn lung şi adânc. Nu putea decât să privească şi, pentru ceva timp, nu găsi cuvintele să-şi exprime uimirea. Într-un sfârşit

exclamă:

— Unde sunt? Ce loc este ăsta din jurul meu? Oh! Ce privelişte frumoasă şi încântătoare!

Şi începu să privească fermecat când un stejar impunător, când brazii verzi de pe stânci, sau apa care semăna cu o oglindă lustruită, sau trandafirii sălbatici care împodobeau tufişurile.

În acel moment, de după un deal cu brazi îşi făcu apariția soarele, înconjurat de nori strălucitori poleiți de razele lui. Henry îl privi atent. I se părea ca o flacără imensă şi credea că norii, pe care azi îi văzu prima oară, vor lua foc. Continuă să urmărească mersul soarelui până când acesta, ieşind din lumina palidă a răsăritului, se înălță deasupra dealurilor şi lumină totul cu razele lui orbitoare.

— Ce poate fi acea lumină minunată?, exclamă Henry, neluându-şi ochii de la luminătorul zilei şi întinzându-şi mânuțele spre el de parcă ar vrea să alerge la el, până când strălucirea crescândă a razelor îl obligară să îşi mute privirea.

Înaintă câțiva paşi, dar se opri imediat de frică să nu calce sub tălpile lui florile frumoase cu care era presărat pământul. Atunci zări ceva jos la umbra unui tufiş cu trandafiri şi îşi dădu seama că e un miel, recunoscându-l

din jucăriile lui.

— Un miel! Un miel! strigă el şi alergă să-l prindă; dar mielul era speriat şi, ridicându-se în picioare, începu să behehăie. Henry se sperie şi făcu câțiva paşi înapoi. Ce-i asta? spuse el. Cum se poate? Acest miel e viu! Merge! Are glas! Ai mei sunt muți şi fără viață, nu se pot mişca dintr-un loc în altul. Ce minune! Cine i-a dat oare viață?

Îşi dori apoi să vorbească cu mielul; îi puse o mie de întrebări, dar apoi se sătură să nu primească niciun răspuns decât acelaşi strigăt de neînțeles.

Deodată apăru un păstor, un tânăr frumos, cu obrajii trandafirii şi cu părul blond. El căuta mielul care se pierduse de turmă. Se uită la Henry mult timp şi nu ştia ce să creadă despre el. Copilul se sperie la început când îl zări pe păstor, dar apoi prinse curaj când acesta îl salută binevoitor.

— Oh! Ce frumos eşti! îi spuse. Zi-mi, te rog, continuă el, arătând cu mâna cerul şi tot ce-l înconjura, acest loc uriaş e al tău? Mă laşi şi pe mine să stau aici cu tine şi cu mielul tău?

Păstorul înțelegea greu cuvintele copilului şi crezu la început că era bolnav. Îl întrebă cum ajunse acolo; şi când Henry îi povesti cum ieşise din peştera de sub pământ, cât

timp a fost ținut acolo, ce fel de oameni trăiau în acel loc şi când îi vorbi despre bătrâna femeie, frica puse stăpânire pe păstor şi acesta se simți în pericol. Fiindu-i milă, luă copilul de mână, puse mielul pe umăr şi o luă la fugă de parcă ar fi fost urmărit de toți hoții din lume.

Bătrânul pastor

Într-O zonă izolată din munți trăia un pastor bătrân şi cuviincios, care avea peste optzeci de ani şi a cărui evlavie şi înțelepciune i-au răspândit faima de om bun în ținuturile din jur. Numele lui era Menrad. Tânărul păstor se hotărî să ducă copilul găsit la acest om. Căsuța, care nu era foarte departe, se afla pe panta unui munte, deasupra lacului şi părea un paradis în mijlocul deşertului.

Bordeiul cu acoperişul de paie al pastorului se afla în mijlocul unei grădini în care se găseau cele mai frumoase flori. Mai era şi un umbrar şi o viță de vie, iar o bucată de pământ de pe dealul din spate era ocupată cu cele mai bune şi mai trebuincioase legume, pe lângă un câmp de grâu bogat, şi totul era împrejmuit de copaci fructiferi umbroşi. În spațiile cele mai mici dintre stânci creşteau câțiva pomi şi tufe cu cele mai minunate boabe. Pe vârful unei stânci care domina lacul se afla o altă casă la care se ajungea pe o scară tăiată în piatră.

Trecând pe poteca grădinii, păstorul şi Henry se apropiară de pastorul care stătea pe o bancă de lemn la umbra unui măr, de unde se putea bucura de priveliştea lacului şi a împrejurimilor. El citea foarte atent o carte mare care se

găsea pe o masă în fața lui. Cele câteva fire de păr care i-au mai rămas pe frunte şi barba lui erau albe ca zăpada, dar obrajii lui erau la fel de trandafirii şi de sănătoşi ca ai unui tânăr.

Când vizitatorii se apropiară, el se ridică şi îi salută. Ascultă cu interes povestea lor şi apoi îl întrebă pe copil care este numele lui, luându-l în brațe cu milă. Ajunse curând la concluzia că era un băiat de familie bună care fusese furat de hoți.

— Lasă-l pe micuț cu mine, spuse pastorul, şi nu povesti nimănui această întâmplare. Sper că vom reuşi să-i găsim părinții. Aici va fi în siguranță, departe de hoți, căci aceştia se feresc de singurătatea mea ca de foc. Eu n-am aur sau argint pe care ei să încerce să-l fure, iar ceea ce aş putea să le dau îi interesează prea puțin, deşi valorează de o mie de ori mai mult ca bogățiile, şi anume sfaturi bune şi cuvinte înțelepte. Îi spuse apoi lui Henry: Fii binevenit, dragul meu copil! Voi fi ca un tată pentru tine până când îți vom găsi adevărații părinți şi te vom înapoia lor.

Apoi bătrânul le dărui invitaților pâine şi lapte şi, după ce păstorul îşi potoli foamea, îşi luă cârja pentru a se întoarce la turma lui. Dar Henry nu voia să se despartă de el şi se ținea plângând de pantalonii lui. Tânărul a putut pleca abia

după ce i-a promis că se va întoarce curând şi îi va dărui un miel. Henry a rămas bucurându-se de cadoul lui care avea pentru dânsul cea mai mare valoare.

Soarele şi florile

După plecarea tânărului, pastorul îi spuse lui Henry să se aşeze pe bancă lângă el şi încercă să discute cu dânsul.

— Spune-mi, copile, îl întrebă, nu ştii chiar nimic despre tatăl şi mama ta? Nu-ți aminteşti deloc unde trăiai înainte să ajungi în peştera hoților?

— Oh! Ba da, răspunse Henry, am în buzunar un portret frumos al mamei mele. Priveşte!

Atunci scoase miniatura pe care o ascunsese în sân şi care era închisă într-o cutie de marochin, căptuşită cu atlaz roşu. Până acum bietul copil văzuse portretul doar la lumina slabă a lămpii din peşteră, dar când l-a văzut la scânteietoarea lumină a soarelui, rămase uimit la frumusețea lui, iar lucirea diamantelor care îl înconjurau îl orbi.

— Ce strălucitor arată acum, exclamă el şi arătând spre soare, adăugă: dar nu la fel de strălucitor ca acea lampă de aur de acolo de sus care îşi răspândeşte lumina peste noi toți. Nici nu mă pot uita la strălucirea ei. Lumina din peştera în care trăiam mi se pare acum palidă şi neînsemnată. Şi cum face de se urcă mereu mai sus? Când am văzut-o prima oară părea că vine din spatele copacilor şi

s-a ridicat repede atât de sus încât n-aş fi putut s-o ajung nici dacă mă urcam în vârful celui mai înalt copac. Cum poate să stea aşa în aer şi să se mişte atât de liber? Cine o pune acolo sus? Şi cine se poate urca atât de sus pentru a-i pune ulei când i se termină?

Pastorul Menrad îi răspunse că aceea nu era doar o lampă, ci marele şi veşnicul soare, care era de o mie de ori mai bătrân decât Henry; că acela era mersul lui şi că lumina mereu cu aceeaşi putere, neavând nevoie de ulei sau alt fel de combustibil.

— Da, asta nu înțeleg eu, spuse Henry. Dar ce flori frumoase ai! exclamă din nou şi alergă înspre straturi. Oh! Ce frumos sunt pictate! Ce culori minunate, roşu, albastru şi galben! Şi ce multe frunze, atât de drăguțe şi de gingaşe, şi toate tăiate la fel! Dar din ce material sunt făcute? Nu e nici hârtie, nici mătase! Tu ai făcut toate florile astea? Ce mult timp cred că ți-a luat! Multe au nişte firicele atât de fine şi delicate. Cred că ai folosit nişte foarfeci foarte ascuțiți şi ai ochi foarte buni. Şi eu am făcut flori, dar nu aşa ca astea.

Menrad îi explică că nimeni nu putea face asemenea flori şi că ele creşteau din pământ. Dar Henry nu-l credea.

— Nu cred că e adevărat, spuse el, prefer să cred că tu le-

ai făcut!

Atunci bătrânul îi arătă copilului o frumoasă cupă de mac şi, scuturându-i-o în palmă, scoase toate semințele pe care le avea. I-a spus că fiecare din acele semințe conținea o mulțime de asemenea flori roşii, care vor creşte din pământul în care vor fi semănate, şi că semințe ca acelea au dat naştere la toate celelalte flori pe care le-a văzut în jur.

Henry îl privi pe pastor cu uimire amestecată cu o oarecare îndoială.

— Din aşa semințe mici pot ieşi nişte flori atât de mari şi de minunate? întrebă el. Înseamnă că aceste semințe sunt miraculoase.

— Sunt într-adevăr, răspunse bătrânul.

— Dar atunci cine a făcut aceste semințe? întrebă Henry din nou. Cred că ar fi mai uşor să faci toate aceste flori decât una dintre aceste semințe.

Apoi începu să analizeze toate florile, sărind dintr-un strat în altul şi nu se putea sătura să le admire. Între timp, începu să simtă căldura soarelui.

— Ce căldură mare dă lampa aceea! Cu toate că e foarte departe, tot mă cam arde. E o lumină extraordinară!

Menrad îl duse sub mărul care proteja banca şi masa cu umbra lui răcoroasă.

— E foarte plăcut aici, spuse Henry când se aşezară, priviră cu atenție mărul. Acest copac e ca o perdea verde care ne apără nu doar de lumina puternică, ci şi de căldura mare. Ce mare este şi ce multe frunze are! Văd că trunchiul e făcut din lemn. Încep să cred că nu tu ai făcut acest copac enorm. Ar fi fost o sarcină prea grea.

Henry şi pastorul

Mai târziu, bătrânul intră în bordei şi prepară o masă umilă. Mai întâi aduse nişte pâine şi lapte, apoi adăugă, pentru copil, unt şi miere, împreună cu un coşuleț plin cu cele mai frumoase mere. Pentru el a luat nişte rădăcini şi nişte ierburi şi un pepene galben, cu puțin ceai cum numai el ştia să facă. Henry mâncă cu poftă, apoi îi spuse pastorului:

— Dar de unde ai toate aceste mâncăruri bune? Şi tu le furi de la călători aşa cum făceau şi hoții la care am trăit?

În timpul mesei, pastorul Menrad îi povesti cum toate fructele cresc din pământ.

— Vezi, spuse el luând un măr pe care l-a curățat şi l-a tăiat pentru băiat, am cules acest măr din copac. Printre frunzele şi ramurile lui cresc, într-o anumită perioadă din an, multe fructe ca acesta.

— Se poate aşa ceva? exclamă Henry, privindu-l pe Menrad cu mirare şi uimire.

Atunci bărbatul luă copilul în brațe şi coborând o creangă, îi arătă micile mere verzi.

— Vezi acum, spuse el, cum acestea apar în mijlocul frunzişului verde? Ele cresc din ce în ce mai mari până

ajung să aibă mărimea şi culorile frumoase de roşu şi galben ale celor din coş. Dar să-ți spun ce este şi mai miraculos, continuă Menrad după ce tăie mărul în patru, chiar şi acest copac mare şi gros a crescut dintr-un sâmbure mic aşa ca cel pe care îl am în vârful cuțitului; şi eu am văzut sămânța respectivă. Fiecare din aceşti sâmburi ascunde în el un asemenea copac, sau mai bine spus un număr neştiut de copaci. Dintr-una din aceste semințe cineva ar putea aduna atât de multe mere încât lumea ar fi prea mică pentru a le cuprinde, iar unui om nu i-ar ajunge toată viața ca să le numere, chiar de ar avea viață veşnică.

Şi pâinea o avem tot din asemenea semințe, continuă el, arătându-i lui Henry un bob de grâu pe care l-a luat din casă. Aşa cum se întâmplă cu sâmburii merelor şi cu semințele florilor se întâmplă şi cu acestea, Cu o singură sămânță putem obține mii de pâini ca aceea pe care o vezi pe masă.

Apoi omul îi explică cum se întâmplă totul şi, în timp ce vorbea, îl duse pe Henry la câmpul lui de grâu, într-un loc în care nu demult erau doar măceşi şi spini. Henry examină un spic de grâu şi observă cu bucurie că avea mai multe boabe.

— E la fel cu toate plantele verzi pe care le vezi în jurul

tău, încheie Menrad. Totul, iarba pe care călcăm, acei trandafiri înfloriți de acolo, aceste numeroase spice de grâu, acea viță de vie care acoperă căsuța, şi, deasupra dealului, acei imenşi stejari şi brazi care se înalță mândri peste munți, şi acel muşchi firav care creşte pe pomi toate acestea cresc din semințe la fel ca astea.

Tot ce vezi pe masa asta laptele şi untul se fac printr-o modalitate asemănătoare, dar printr-un proces diferit; mierea pe care ne-o dau florile; pâinea hrănitoare şi vinul care ne dă putere; toate plantele şi fructele astea; acest colțunaş, aceste ridichi, acest pepene mare şi gustos, salcia din care s-a făcut acest coşuleț, lemnul din care au fost sculptate farfuriile, pocalele, chiar şi masa şi banca; le suntem datori acelor semințe micuțe pentru toate aceste lucruri. Dacă vreau să schimb înfățişarea locuinței mele, nu trebuie decât să pun această sămânță în pământ pentru a creşte un măr şi deşertul arid se transformă într-un loc încântător, unde sunt înconjurat de frumusețe şi unde am tot ce-mi trebuie ca să pot trăi.

Toate lucrurile pe care le vedea şi pe care Menrad i le spunea erau noi pentru Henry şi el era foarte surprins.

Izvorul, ploaia şi soarele

Între timp, soarele se mută în cealaltă parte a cerului şi umbra lui începu să acopere marginile grădinii. Unele dintre florile preferate ale lui Menrad se veştejiră din cauza căldurii mari şi, deşi bătrânul înțelept spera că va ploua, consideră că e mai sigur să le ude. Luând stropitoarea într-o mână şi ținându-se cu mâna cealaltă de crengi, coborî la izvorul care țâşnea spumos dintr-o stâncă acoperită de muşchi.

Henry merse cu el şi se minună.

— Ce multă apă iese din acea stâncă! exclamă el. Tot mă aştept să se termine, dar apa continuă să curgă la fel de repede. Cine a umplut stânca cu aşa multă apă? Şi cum stă acolo? Ar trebui să nu o risipeşti şi să închizi ieşirea sau se va termina imediat.

Menrad îi răspunse că apa a curs aşa liberă încă de când soarele a luminat pentru prima oară pământul, că nu a scăzut niciodată şi că nu trebuie să fie reumplută. Adăugă că tot lacul pe care Henry l-a confundat cu o oglindă era numai APĂ. Această noutate îl miră din nou pe copil.

Apoi omul începu să stropească florile cu apa de la izvor.

— Ce faci acolo? strigă Henry. Ai să distrugi florile. Culorile lor frumoase se vor şterge.

— Florile şi plantele, grâul şi vița de vie, tufişurile şi copacii, toate sunt vii şi au nevoie să bea apă aşa cum ai şi tu, răspunse Menrad zâmbind.

— Totuşi, întrebă Henry, cine are atâta apă pentru toate plantele? Cine se poate urca în vârful munților ca să ude acei copaci?

— Cineva are grijă de toate acestea, răspunse bătrânul păstor. Şi cred că vei afla asta mai repede decât crezi, adăugă privind spre cerul care se acoperea de nori.

Nu mult după ce Menrad vorbi, un nor gros începu să se formeze deasupra muntelui. Se destrămă şi ploaia începu să cadă, mai întâi uşor, apoi cu o putere mare. Acest eveniment era pentru băiat un nou motiv de bucurie.

— E grozav! spuse el. Te scuteşte de o muncă uriaşă. Aceste picături cad cu miile de parcă ar ieşi dintr-o stropitoare. Cine a adus acel nor? Cine a cărat apa aşa sus? Cum se face că norul pluteşte deasupra noastră şi nu cade peste noi?

Şi Henry continuă să pună întrebări şi să privească norul până ce acesta dispăru cu totul şi cerul deveni la fel de senin şi de albastru ca mai înainte.

Admirând toate aceste minuni, Henry nici nu a simțit când a trecut ziua. Atenția lui a fost atrasă de o mie de

lucruri cu care oamenii sunt obişnuiți şi de care nu se mai miră – un fluture minunat care strălucea p< frunza unui trandafir, căsuța multicoloră a unui melc care se agăța de trunchiul unui copac pe care şiroia apa. Picăturile de apă care luceau ca nişte diamante atârnate de frunzele copacilor, o păsărică cocoțată pe o ramură, care trecea din copac în copac ciripindu-şi cântecul dulce de seară, caprele bătrânului care se întorceau din munți toate acestea îi dăruiau copilului o plăcere infinită, dar erau şi subiectul miilor de întrebări adresate pastorului şi la care acesta trebuia să răspundă.

La sfârşitul zilei soarele dispăru parcă în apele lacului.

— Vai! exclamă Henry. Uite! Lampa soarelui s-a stins. A dispărut, luând cu ea toată fericirea. Chiar dacă ne-am aprinde lampa, la ce ne-ar folosi în acest spațiu imens în care ne aflăm?

Bătrânul îl linişti.

— Nu te teme. Îndată ne vom culca şi nu avem nevoie de lumină pentru a dormi. Ne vom trezi când soarele va apărea din nou în partea cealaltă, între cei doi munți. Acesta este mersul lui continuu, ca un cerc, luminând şi încălzind totul fără a sta în loc nicio clipă.

Cine a făcut toate aceste lucruri?

Atunci, micul Henry începu să-i pună pastorului aceleaşi întrebări la care acesta evitase anumit să răspundă pentru a stârni curiozitatea copilului.

— Dar atunci cine l-a pus pe soare să meargă mereu aşa? Cine a construit cerul acela minunat acolo sus? Cine a închis în crăpăturile stâncilor aşa o cantitate mare de apă, care curge mereu atât de limpede? Cine dirijează cursul norilor? Cine i-a făcut să plutească atât de uşor în aer şi să se transforme în mii de picături care vin să ude plantele ofilite? Cine le spune păsărilor să-şi cânte melodia plină de viață? Cine a ascuns în aceste mici semințe florile şi copacii şi cine le obligă, ca să spun aşa, să ajungă în locul şi la forma dorită de cineva? Cine a acoperit pământul cu iarbă şi flori? Şi cine a revărsat asupra noastră atâtea daruri minunate şi prețioase? Cine a făcut toate aceste lucruri?

— Deci eşti convins că cineva este creatorul a tot ce este înjur? spuse pastorul Menrad.

— Bineînțeles, spuse Henry. Sunt absolut convins.

Cine ar putea spune că nu e aşa? Oamenii din grotă trebuiau să muncească mult timp pentru a-şi mări locuința, chiar dacă era foarte mică. Într-o zi caverna era să se

prăbuşească peste ei şi cu greu au reuşit s-o proptească. Dar eu nu observ niciun stâlp care să susțină bolta imensă de deasupra noastră. Lampa din peştera noastră nu se aprindea singură şi, dacă nu voiam să rămânem în întuneric, trebuia să fim mereu cu ochii pe ea şi s-o umplem cu ulei. Şi dacă nu voiam să suferim de sete trebuia să ne aprovizionăm mereu cu apă. Ştiu câtă muncă şi răbdare necesită asta. Şi mai ştiu că trebuie să ai ochi foarte buni să tai o floare. De aceea sunt convins că omul nu ar fi putut face toate aceste lucruri din jurul nostru. Totuşi mi-ar plăcea să ştiu cine le-a făcut.

Acum sosise momentul ca bătrânul să-i vorbească despre puterea lui Dumnezeu, despre înțelepciunea şi bunătatea Lui, acum că băiatul, impresionat de grandoarea, frumusețea şi întocmirea universului, îşi manifestă cea mai arzătoare dorință de a-L cunoaşte pe Creatorul acestor minuni, care tocmai luă în stăpânire deplină întregul său suflet. Cu o voce plină de respect şi de emoție şi cu lacrimi în ochi, bătrânul îi spuse lui Henry că are dreptate, că exista un Creator şi că acea Forță, infinit de puternică, de înțeleaptă şi de bună care a făcut universul şi care a dat viață oamenilor se numeşte Dumnezeu.

Cuvintele pastorului îl emoționară pe Henry mai mult

decât imaginea soarelui care în acea dimineață se ridicase pe cer şi inundase pământul cu razele sale aurii, imagine pe care o văzuse pentru prima oară în viață.

Gândul existenței lui Dumnezeu i-a luminat adesea sufletul asemenea unui soare divin, care, dăruindu-i căldură, făcu ca universul să-i pară mult mai frumos, aşa cum numeroasele dovezi ale binecuvântării Tatălui îl umpleau de dragoste.

— Da, copile, adăugă Menrad, observând emoția lui Henry. Dumnezeu este cel care a făcut tot ceea ce vezi. El a creat acea boltă albastră pe care noi o numim rai. El a aprins soarele şi i-a stabilit cursul veşnic. Acesta nu numai că ne dezvăluie creațiile lui Dumnezeu şi ne dăruieşte lumină pentru a ne desfăşura treburile, dar razele lui arzătoare sunt cele care ne coc fructele, aşa cum noi ne coacem mâncarea la foc.

Domnul este cel care face ca izvorul să țâşnească din pământ şi ca picăturile de ploaie să cadă din cer pentru a ne astâmpăra setea şi pentru a reîmprospăta natura. El este cel care ne-a întins sub picioare acest covor minunat de iarbă şi flori. El a dat florilor culorile lor strălucitoare şi parfumul lor îmbătător. El face ca grâul din care coacem pâine să crească dintre crăpăturile brazdei, la fel şi vița de vie din care facem

vin. El încarcă pomii cu tot felul de fructe şi face ca izvoarele de apă să curgă prin văile verzi, iar ca mierea să apară printre crăpăturile copacilor şi a pietrelor. El este cauza pentru care copacul creşte şi ne dăruieşte umbra sa protectoare şi lemnul său pe care îl folosim să ne încălzim. El le învață pe păsări cântecele cu care acestea ne încântă. El i-a dăruit lâna mielului de la picioarele tale, iar noi folosim acea lână pentru a ne țese materialul pentru hainele noastre. El ne dă cu dărnicie tot ce vrem şi ce avem nevoie pentru a trăi. El a dăruit tuturor lucrărilor Sale o înfățişare plăcută pentru ca vederea lor să ne facă plăcere şi noi să-L iubim cu tot sufletul nostru şi astfel vom putea, într-o zi, să ne alăturăm Lui în locuri mult mai frumoase decât cele care îți stârnesc acum admirația şi unde vom trăi fericiți fără nicio umbră de supărare. Deşi noi nu-L putem vedea de aici de jos, El ne urmăreşte continuu. El ne ştie toate faptele, ne aude toate cuvintele şi ne cunoaşte chiar şi cele mai secrete gânduri. Dar putem să îi vorbim la orice oră din zi. El este Stăpânul Absolut al destinelor noastre. El este cel care te-a scos din acea grotă şi l-a condus la mine pe tânărul care te-a găsit. El este Binefăcătorul nostru, cel mai bun Prieten al nostru. Într-un cuvânt, este Tatăl nostru grijuliu.

Henry l-a ascultat foarte atent pe pastorul evlavios. O

emoție de nedescris l-a cuprins şi nu şi-a luat deloc ochii de la bătrân. În timp ce Menrad vorbea, copilul nici n-a observat când s-a lăsat noaptea. Luna, care la început părea un norişor pierdut pe cer, străluci apoi cu lumina ei cea mai curată şi, înconjurată de mii de stele scânteietoare, plutea deasupra lacului care reflecta, asemenea unei oglinzi lustruite, toată splendoarea cerului. Parcă era o a doua boltă cu astrul ei de noapte şi cu stelele ei. Şi acea imensitate strălucitoare care se repeta mereu oferea imaginea perfectă a eternității infinite. Vântul s-a oprit din suflarea lui şi nu mai mişca nicio frunză. Natura se scufundă într-o linişte solemnă.

Inimioara lui Henry a fost inundată de un sentiment adânc de admirație şi de rugăciune, necunoscut până atunci. Atunci, în acel sentiment el a recunoscut prezența lui Dumnezeu. În acea clipă, bătrânul îşi împreună palmele cu ardoare, îngenunche şi rosti o rugăciune cu o voce blândă, pe care Henry, îngenunchind şi el, o repetă cuvânt cu cuvânt. Aceasta era prima rugăciune pe care băiatul o adresă cerului. Gândul că Domnul, pe care până atunci nu-L cunoscuse, a revărsat asupra lui atâtea daruri importante l-a făcut pe Henry să verse lacrimi fierbinți de mulțumire. Şi după ce termină rugăciunea, bătrânul se bucură la auzul

cuvintelor copilului care spuse:

— O, Doamne, Îți mulțumesc şi pentru că m-ai scos din acea grotă întunecată şi că m-ai călăuzit la acest om vrednic care m-a învățat să respect puterea şi bunătatea Ta.

Pastorul Menrad a luat copilul de mână şi l-a dus în casă. A făcut pentru Henry un pat din muşchi moale peste care a pus un covor. El s-a acoperit cu mantia lui şi în curând amândoi erau cufundați într-un somn odihnitor.

Pastorul Menrad l-a ținut pe Henry la el toată vara pentru a-l învăța mai departe şi pentru a-i corecta unele obiceiuri dăunătoare pe care copilul le deprinsese de la oamenii răi în mijlocul cărora trăise până atunci. Se gândi, de asemenea, că mâncarea bună şi aerul proaspăt de munte îi vor reda copilului sănătatea pe care locuința subterană a ruinat-o şi astfel părinții lui se vor bucura mai mult când îl vor revedea. Henry îşi recăpătă curând culoarea proaspătă şi strălucitoare, asemenea unui trandafir care se deschide în soarele dimineții.

Spre mijlocul toamnei, pastorul Menrad, care a petrecut mult timp în lume şi a vizitat multe oraşe, se hotărî să-şi ia din nou bastonul şi să se întoarcă printre oameni pentru a-i căuta pe părinții lui Henry.

Planul lui era să-l caute pe tatăl tânărului păstor care îi adusese copilul pentru a-l ruga să-l primească pe băiat în casa lui până la întoarcerea lui. Păstorul era un om evlavios şi drept care locuia la poalele muntelui.

Steaua dimineții abia dispăruse când bătrânul îl trezi pe copil şi împreună îi cerură lui Dumnezeu să le binecuvânteze călătoria. Apoi, după ce-şi luară micul dejun şi-şi pregătiră proviziile pentru drum, Menrad porni, fiind însoțit de Henry, care abia îşi putea stăpâni bucuria. Au

urmat potecile cunoscute doar de păstorii din Alpi sau de vânătorii de capre negre.

Spre amiază, ei au ajuns la nişte stânci abrupte în vârful cărora păştea o turmă de capre. Călătorii s-au aşezat la umbra lor pentru a se odihni puțin şi pentru a lua o gustare.

Un păstor tânăr care avea grijă de turma de capre se apropie de Menrad şi îl sărută. Când l-a zărit pe Henry, păstorul rămase uimit şi exclamă:

— Un copil asemenea mie! Oh! Ce frumos e! Nu ştiam că mai există copii în afară de mine. Credeam că sunt singurul din lume. Oh! Vă rog să veniți să stați la noi în noaptea asta.

Păstorul se oferi să ducă desaga bătrânului. Au pornit împreună, iar Henry era atât de fericit să discute cu noul său prieten încât nici nu observa ținutul prin care treceau.

Au ajuns într-o vale verde înconjurată de munți înalți. Acolo păştea o turmă de oi care aparținea omului la care mergea Menrad.

Între timp, Menrad întrebă despre păstorul care avea grijă de turmă şi după un timp zări o fată care stătea sub ridicătura unei stânci la poalele căreia curgea un izvor limpede. Ea ținea un băț într-o mână, iar în cealaltă, spre mirarea pastorului, avea o carte în citirea căreia era

cufundată. El se apropie. Fata era îmbrăcată într-o rochie albă şi avea pe cap o bonetă verde. Avea o înfățişare foarte plăcută, dar se putea observa o tristețe pe chipul ei.

Ea nu-l mai văzuse pe Menrad înainte, dar îl recunoscu imediat din descrierile pe care le-a auzit. Se ridică nerăbdătoare şi-l salută cu respect. Menrad îi spuse:

— Nu eşti de mult timp păstorul acestei turme, căci am vorbit cu stăpânul nu demult şi nu mi-a vorbit despre tine.

Ea îi răspunse că a avut grijă de capre în munți mai mulți ani şi că era la noul ei stăpân doar de trei zile.

— Atunci de unde vii, întrebă bărbatul, şi care este cauza tristeții care ți se citeşte pe chip?

Tânăra izbucni în plâns şi-i spuse printre lacrimi:

— Vai! M-am născut departe de aici. Nechibzuința mea tinerească mi-a cauzat o mare nenorocire. Eram în serviciul unor stăpâni excelenți. Într-o zi, l-am lăsat singur pentru o clipă pe singurul lor fiu, dar acea clipă a fost de ajuns pentru ca hoții să-l fure. Nu mai puteam sta lângă stăpâna mea din cauza disperării şi a remuşcărilor pe care le aveam şi m-am refugiat în munți pentru a nu-i mai vedea privirile pline de durere. Trăiesc în singurătate şi în fiecare zi mă rog la Dumnezeu să repare nenorocirea pe care am cauzat-o eu, iar copilul să fie scos la lumină şi durerea mamei sale să fie

înlocuită de fericire. Ştiu că Domnul va avea milă de lacrimile pe care le-am vărsat şi pe care doar El le-a văzut în mijlocul stâncilor care mă înconjoară.

Bătrânul îi spuse emoționat:

— Cred că Dumnezeu ți-a împlinit în sfârşit rugăciunea. El scoase portretul mamei lui Henry pe care a avut grijă să-l ia cu el şi a întrebat-o dacă îl recunoaşte. Tânăra pe care cititorul o va recunoaşte ca fiind Margaret scoase un țipăt de mirare şi de bucurie.

— Dumnezeule! Este portretul contesei de Eichenfels, mama copilului furat!

Strigătele fetei ajunseră la urechile lui Henry care alergă la ea imediat. Privi curios această nouă persoană şi îi spuse cu milă:

— De ce plângi? De ce ai nevoie? Ți-e foame poate? Uite! Ia pâinea mea şi aceste două mere. Mănâncă-le!

Dar bătrânul îi spuse fetei:

— Uite! Acesta este copilul care a fost furat odată cu portretul. Pentru o clipă, tânăra a fost aproape copleşită de bucurie. Apoi căzu în genunchi şi, ridicându-şi palmele împreunate spre cer, spuse:

— Dumnezeule bun şi milostiv! Deci ai ascultat rugăciunea arzătoare pe care ți-am adresat-o zi şi noapte.

Oh! Uită-te în inima mea şi vezi cât îți mulțumesc, căci nu pot pune în cuvinte recunoştința mea. Apoi îl acoperi pe copil cu mângâieri şi îl scăldă în lacrimi. Fie ca Domnul să te binecuvânteze, dragul meu Henry, îi spuse. În sfârşit te-a înapoiat dragostei noastre. Dar tu eşti într-adevăr, nu visez? Da, da, tu eşti! Semeni cu tatăl tău ca două picături de ploaie. O, ce tare se va bucura mama ta! Bucură-te, Henry, vom merge la părinții tăi.

Pastorul Menrad îşi şterse o lacrimă şi spuse:

— Fii binecuvântat, Doamne! Bunătatea Ta a vegheat şi l-a protejat pe acest copil. Tu ai şters lacrimile acestei sărmane fete care nu s-a oprit din plâns. Tu le înapoiezi părinților fiul lor iubit. Tu ai făcut ca misiunea mea să aibă succes atât de repede şi m-ai cruțat pe mine un sărman bătrân, de o căutare lungă şi anevoioasă. Fie ca Numele şi mila Ta să fie binecuvântate pentru totdeauna.

Însoțit de Margaret şi de Henry, pastorul se îndreptă spre casa bunului fermier care nu era departe, între timp, îngrijitorul caprelor se angajă să păzească turma.

— Aceştia sunt părinții mei? întrebă Henry zâmbind când îi văzu pe fermier şi pe soția acestuia. Regretă puțin când i se răspunse că nu. Sunt atât de buni şi de generoşi, spuse. Tatăl şi mama mea nu pot fi mai buni şi aş rămâne la ei de

bunăvoie.

Călătorii noştri se opriră pentru câteva clipe la casa fermierului pentru a lua o gustare, apoi şi-au continuat drumul însoțiți de tânărul păstor care îl găsise pe Henry. Spre seară au ajuns la poalele muntelui şi au intrat într-o vale mare unde Henry văzu cu uimire numărul mare de case care formau un sat. A doua zi, la răsărit, s-au urcat într-o căruță a cărei conducere a fost încredințată îndemânării tânărului păstor. Astfel au călătorit, sperând să ajungă la Eichenfels în cel mult trei zile.

Vizitatorii de la miezul nopții

Prima zi a călătoriei a trecut fără nicio problemă. Mişcarea căruței, marele număr de sate, castelele şi cătunele care le treceau prin fața ochilor îl înveseleau pe Henry. De fiecare dată când se zărea un castel în depărtare, el întreba dacă nu era Eichenfels.

La sfârşitul celei de a doua zile au ajuns la o pădure deasă prin care drumul era atât de anevoios încât abia au putut trece. În plus, o furtună groaznică se porni şi ploaia cădea în torente. Îi prinse noaptea şi era atât de întuneric încât nu vedeau în jurul lor.

Au trebuit să caute adăpost în mijlocul pădurii, într-un han pe care călătorii îl ocoleau din cauza atacurilor hoților. Au cerut să li se servească cina în cameră şi apoi s-au culcat. Din cauza oboselii au căzut imediat într-un somn adânc. Doar Menrad a rămas treaz, după ce mută patul lui Henry în camera lui. Îngenunche în fața unei mese pe care ardea o lumânare şi rămase citind şi rugându-se până la miezul nopții.

Deodată, un zgomot puternic veni de afară. Se auziră multe voci aspre angajate într-o conversație, apoi o bătaie violentă în uşă. Toți locuitorii casei s-au trezit imediat, iar

Menrad ieşi din cameră.

— Ah! Bunule păstor! îi spuse Margaret când îl văzu. Mă tem că aceştia sunt hoții care au venit să ni-l fure din nou pe tânărul conte.

Bătrânul îi ceru să facă linişte şi coborî. Oamenii care lucrau la han erau şi ei foarte speriați şi nu îndrăzneau să deschidă uşa. Între timp, bătăile se întețiră şi ei se temeau că uşa va ceda în fața atacatorilor. Menrad, care era un om curajos, spuse:

— Această uşă nu este destul de solidă ca să ne apere, dar Dumnezeu va fi apărătorul şi sprijinul nostru. Ne lăsăm viețile în mâinile Lui. Să vedem dacă nu ne putem înțelege cu aceşti oameni.

Deschise uşa şi patru oameni robuşti purtând cu ei o torță, înarmați din cap până-n picioare şi având bărbi lungi, dădură buzna înăuntru.

— Suntem aici să ocupăm toate camerele din casă, spuseră ei. Stăpânul nostru trebuie să sosească împreună cu întreaga lui suită şi vor avea nevoie de toată casa.

Menrad îi întrebă cine este stăpânul lor şi nu mare îi fu mirarea când auzi că acesta era contele Frederick de Eichenfels, tatăl lui Henry. Aceştia povestiră cum bărbatul nu voise să abandoneze oastea după ce i se vindecase rana

şi luptase până ce inamicul nu avusese altă cale decât să ceară pace. Imediat ce pacea se stabilise, contele porni spre castel, însoțit de puținii războinici care supraviețuiseră sabiei dușmanului.

Vestea sfârşitului războiului îi bucură pe toți şi fiecare se grăbi să-i aştepte pe bravii luptători, care se arătară foarte recunoscători şi îşi cerură iertare pentru modul cum intraseră.

— Pe o asemenea furtună, spuseră ei, este de înțeles faptul că un soldat nu vrea să aştepte la uşa unei case care îi iese înainte într-o aşa noapte.

Au adăugat că s-ar fi pierdut în acea pădure întunecată şi n-ar fi găsit casa dacă n-ar fi zărit lumina lui Menrad care, asemenea unui far, le arătă drumul drept.

Această întâmplare cu lumina la care Menrad veghea la o oră aşa târzie şi care îndreptă paşii contelui spre han îi provocă bătrânului evlavios o emoție puternică, el fiind obişnuit să vadă mâna lui Dumnezeu peste tot. Atunci îi mulțumi din inimă Providenței pentru ajutorul pe care tocmai i l-a dat.

Tată şi fiu

Nu după mult timp sosi şi contele. Era un om de o statură impresionantă. Pe chipul lui se citeau caracterul blajin şi noblețea inimii. Purtarea lui era plină de bunătate. Îl rugă pe bătrân să împartă camera cu el şi ordonă apoi servitorilor lui să i se aducă cele mai alese merinde pentru a-l servi pe Menrad.

— Te salut din toată inima, onorabile păstor, spuse contele. Este culmea fericirii să te poți odihni sub un acoperiş, într-o cameră călduroasă după o călătorie lungă şi după atâtea nenorociri care s-au abătut asupra noastră. O şi mai mare plăcere e să privesc chipul tău senin pe care se citeşte evlavia şi bunătatea. Simt dorința să-mi deschid inima în fața ta. După cum vezi, toți oamenii mei sunt bucuroşi că se întorc în țara lor iubită după atâtea pericole şi oboseală. Doar eu sunt singurul care suferă dintre ei. Mă tem că la casa mea nu merge totul atât de bine pe cât mi-aş dori. Nu sunt îngrijorat pentru sănătatea contesei, ci pentru singurul meu fiu. Pentru mult timp, soția nu mi-a scris nimic sigur despre el, iar în ultima scrisoare mi-a spus că s-ar putea să nu-l mai văd pe lumea asta. Tu, pastore Menrad, cunoşti mulți cavaleri pentru că şi tu ai fost, acum

mulți ani, un luptător viteaz. Cu siguranță în călătoria ta ai trecut prin multe țări vecine. Poți să-mi spui ce se întâmplă la Eichenfels? Dacă nu ai veşti bune pentru mine, cel puțin dăruieşte-mi puțină consolare.

La aceste cuvinte, chipul bătrânului se lumină şi răspunse cu bucurie:

— Nicio grijă, îți pot da cele mai bune veşti. Fiul tău e cât se poate de bine şi este cel mai încântător copil pe care l-am văzut în viața mea.

— Asta înseamnă că îl cunoşti? întrebă contele, vizibil emoționat.

— Oh! Chiar foarte bine! Şi i s-au întâmplat multe lucruri cât ai fost plecat la oaste. Atunci bătrânul îi povesti tot ce ştia despre pățaniile lui Henry, spre marea uimire a contelui. Apoi îi arătă portretul contesei drept dovadă.

— Oh! Aceasta e soția mea iubită! exclamă contele. Atât de real pare portretul! Vai! Oare durerea nu i-a ruinat frumusețea? Dar unde este fiul meu acum?

— Aici, în această casă, spuse Menrad.

— Aici, în această casă?! exclamă contele, ridicându-se în picioare atât de repede încât îşi răsturnă scaunul. Aici?! Şi de ce nu mi-ai spus mai devreme, bunule păstor? Oh! Du-mă la el imediat!

Bătrânul luă lumânarea de pe masă, iar contele îl urmă în camera fiului său. Copilul era adâncit în somnul profund al inocenței şi părea un înger. Tatăl său nu-l vedea destul de bine la lumina lumânării.

— Are dreptate cine a spus că Dumnezeu le lumile copiilor Săi fericirea în somn.

Ochii contelui erau în lacrimi.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, spuse el. Când am plecat la război el era doar un bebeluş, iar acum e un tânăr frumos. Oh! Draga şi iubita mea soție! Acum înțeleg scrisorile tale şi-ți mulțumesc din inimă că ai încercat să mă scuteşti de această durere de moarte. Henry, dragul meu Henry! spuse el, luând copilul în brațe şi îmbrățişându-l cu gingăşie. Henry, trezeşte-te să-ți vezi tatăl!

Henry se frecă la ochi şi se uită la conte, deşi era pe jumătate adormit.

— Tu eşti? spuse plin de bucurie şi zâmbind dulce. Tatăl meu! Dar unde este iubita mea mamă, e cu tine?

Contele îl strânse la piept pe Henry şi îl udă cu lacrimi de dragoste.

— Dumnezeu te-a salvat, dragul meu copil, spuse el. Nu pot să-I mulțumesc îndeajuns pentru că mi te-a înapoiat.

Tatăl şi fiul erau nebuni de fericire. Şi când Henry se trezi

de tot şi-şi recăpătă vioiciunea, contele simți o plăcere de nedescris când auzi isteţimea răspunsurilor şi întrebărilor lui.

— Oh! Bunule păstor, îi spuse bătrânului, îți datorez mii de mulțumiri. Toată averea mea nu ar fi de ajuns ca să te recompensez pentru eforturile pe care le-ai făcut pentru fiul meu.

Margaret intră în cameră, dar se opri deoparte, pentru că nu îndrăznea să înainteze. Contele îi vorbi cu blândeţe. Întinse mâna spre ea şi îi redă curajul prin bunătatea lui.

— Dar pe hoți îi voi pedepsi aspru, adăugă el indignat.

Imediat dădu ordin ca un grup de oameni să plece în căutarea hoților şi să-i aducă legați la Eichenfels. Apoi începu să vorbească din nou cu fiul lui şi ar fi stat aşa toată noaptea dacă Menrad nu l-ar fi sfătuit să se odihnească pentru a putea pleca spre Eichenfels dimineață la prima oră.

Reuniunea

În tot acest timp, contesa ducea o viață care devenea pe zi ce trece mai tristă şi mai dureroasă, plină de nelinişte şi de lacrimi. Primise veştile de pace şi spera să-şi vadă soțul din nou, dar acest lucru îi aducea alte lacrimi în ochi.

— Vai! spuse ea, sunt foarte mâhnită. Ceea ce le-a adus tuturor numai fericire, pentru mine este un motiv de jale. Chiar şi soția celui mai rău soldat se bucură de întoarcerea lui, dar când ştiu ce nenorocire îl aşteaptă pe conte, aştept cu groază ziua sosirii lui. Cum să-i povestesc despre teribilul necaz care s-a abătut asupra copilului nostru? Nu vom mai avea parte de fericire pe acest pământ!

Nelinişтea o însoțea peste tot şi nu o lăsa să aibă nicio clipă de odihnă. Se plimba din cameră în cameră, din odaia de rugăciuni în grădină, şi în fiecare moment îşi înalța gândul spre cer. Singura ei alinare era rugăciunea şi credința că Dumnezeu, cel care este stăpânul tuturor destinelor noastre, poate transforma şi cel mai apăsător necaz într-o fericire de nedescris.

— Doamne Dumnezeule! spuse ea într-o zi când se retrase în colțul cel mai îndepărtat din grădină şi plânse mult şi se rugă. Ai milă de mine! Ai milă de soțul meu! Pune

sfârşit suferinței mele. Numai Tu poți face asta. Oh! Fă ca reîntâlnirea noastră să fie fericită. În înțelepciunea Ta ai hotărât să desparți părinții de copil şi să-i îndepărtezi unii de alții. Acum înapoiază-ne fiul şi fă să trăim din nou împreună. Tu ai uscat lacrimile multora. Usucă-le şi pe ale mele, pentru că Tu eşti binevoitor şi vrei să dăruieşti oamenilor fericire. O, Tatăl meu! Bunul meu Tată! Oricât de păcătoasă aş fi, rămân fiica Ta. Ştiu că pot să te numesc astfel pentru că Fiul Tău iubit ne-a învățat să te chemăm aşa când avem nevoi mari. Ştiu că Tu mă iubeşti mai mult decât pot eu să-mi iubesc fiul. Atunci ascultă-mă şi împlineşte-mi ruga. Nu-ți părăsi fiica, copilul Tău, care nu are alt ajutor decât pe Tine.

În timp ce se ruga astfel, auzi zgomotul unor paşi apropiindu-se. Îşi ridică privirea şi mare i-a fost mirarea când o văzu pe Margaret care tocmai ajunsese cu ceilalți călători şi o luă pe poteca lungă care duce la dumbravă, găsind-o astfel pe contesă.

Când o zări pe tânăra cu chipul atât de surâzător ca de înger, o rază de speranță se ivi în inima sărmanei mame.

— Stăpână nobilă şi bună, spuse Margaret, îți aduc cele mai bune veşti despre iubitul nostru, Henry. Este în viață şi va fi curând în brațele tale.

Abia fură rostite aceste cuvinte că Menrad intră în dumbravă cu gândul să o pregătească sufleteşte pe contesă pentru reîntâlnirea cu soțul şi cu fiul ei. acest om înțelept, acționa mereu cu prudență. Contesa era copleşită de fericirea de a-şi recupera în aceeaşi zi şi soțul şi fiul. Îl conduse pe pastor în camera în care îi ai.< cu băiatul ei.

Abia deschise uşa, că Henry şi contele îi ieşiră în întâmpinare. Bucuria îi era atât de mare încât nu reuşi decât să rostească „O, soțul meu! O, fiul meu!" şi leşină în brațele contelui. Pentru câteva clipe n-a putut să scoată niciun cuvânt, udând cu lacrimi când fața contelui, când pe cea a fiului.

— Acum, spuse ea într-un final, pot muri fericită, de vreme ce Dumnezeu mi-a dăruit această fericire imensă. Câtă înțelepciune este în toate lucrurile Lui! Dragul meu soț, tremuram la gândul că voi veni să te întâmpin fără copilul nostru şi când colo tu eşti cel care mi l-a adus. O, Tată ceresc, cum voi putea să-ți mulțumesc în viața mea că ai readus zâmbetul pe toate aceste chipuri pe care a domnit atâta timp supărarea? Niciodată nu mă voi mai lăsa pradă durerii de vreme ce Tu ştii atât de bine să o ştergi şi să preschimbi totul într-o binecuvântare. Ce tânăr frumos ai devenit, Henry şi ce minunată reuniune ne-a rezervat

Dumnezeu pentru noi trei! El ne-a despărțit şi tot El ne-a unit prin puterea Lui imensă. Spre El să ne înălțăm toate rugăciunile şi toată dragostea!

Toți trei au vărsat lacrimi de fericire şi de mulțumire, împreună cu Margaret şi cu Menrad care au fost şi ei copleşiți de emoția acestei scene.

După primele momente de fericire, Henry i-a povestit mamei sale întreaga lui întâmplare. Istoria lui, spusă cu simplicitate şi cu vioiciune, o făcu pe contesă să plângă sau să râdă. A descris cu emoție primul moment în care a văzut lumina zilei, atunci când a ieşit din grotă prin gaura din stâncă. Şi cu mai multă emoție a vorbit despre momentul când Menrad i-a spus pentru prima dată despre Dumnezeu şi despre lucrările Lui. La amintirea celei mai memorabile perioade din viața lui, glasul copilului era înăbuşit de suspine.

— Într-adevăr, spuse contele, aproape că regret că nu mi-am petrecut copilăria într-o asemenea peşteră. Suntem cu toții prea obişnuiți cu lucrările minunate ale Divinității pentru a le mai cunoaşte valoarea şi frumusețea. Oh! Dacă am putea vedea dintr-odată toate minunile lui Dumnezeu prin ochii inocenței fără experiență, cum a făcut Henry, ce efect ar avea asta asupra inimilor noastre! Oh, Doamne! Ce

mult ne-ar uimi creația Ta! Şi cum ne-ar umple de mulțumire şi de admirație binecuvântările Tale. La vederea cerului Tău minunat şi a acestui pământ plin de frumuseți, inimile noastre ar fi cuprinse de un sentiment de dragoste inexplicabil.

— Ceea ce a simțit Henry când a ieşit din peşteră şi a văzut pentru prima dată spectacolul universului, adăugă contesa, vom simți şi noi atunci când vom părăsi această viață de pe pământ pentru a ne duce în rai. Pentru că, aşa cum jucăriile pe care i le-au dat lui Henry în grotă şi pe care acesta le-a îndrăgit, cum ar fi florile lui, oile, copacii, nu erau decât nişte copii slabe ale operelor creației, în acelaşi mod toate frumusețile şi bucuriile din această lume nu sunt decât nişte umbre ale fericirilor şi ale grandorii care ne aşteaptă în rai. O singură fericire se poate compara cu acele bucurii şi anume fericirea de ai revedea pe cei pe care îi iubeşti după o lungă şi dureroasă absență. Mă simt atât de fericită la reuniunea noastră de parcă aş fi pe drumul spre rai.

— Gândurile pe care contele şi contesa tocmai ni le-au împărtăşit sunt drepte şi înțelepte, spuse bătrânul venerabil la rândul său. Totuşi cea mai bună învățătură pe care o putem trage din povestea lui Henry este următoarea:

înțelepciunea, bunătatea, puterea şi mila lui Dumnezeu se manifestă atât de clar pe întinsul cerului şi a pământului că şi un copil este în stare să le descopere şi să-L recunoască pe Dumnezeu în toată creația Lui.

Răsplată şi pedeapsă

La câteva zile după aceste întâmplări, oamenii contelui au ajuns la Eichenfels aducând cu ei hoții pe care i-au prins în peştera lor, luându-i prin surprindere. Hoții mergeau doi câte doi şi erau legați în lanțuri. În urma lor venea o căruță plină de cutii în care se aflau multe lucruri valoroase furate. În vârful acestor cutii era aşezată bătrâna țigancă care îl furase pe Henry.

Hoții nu l-au căutat pe copilul evadat pentru că, văzând că uşa din oțel era închisă şi neştiind despre deschiderea dintre stânci din cauza tunelului lung şi întunecat care ducea spre ea, au presupus că Henry căzuse într-o prăpastie din munte sau că fusese îngropat sub nişte pietre care s-au surpat.

Astfel că au rămas foarte uimiți când l-au văzut pe tânărul conte între părinții lui la poarta castelului. Nu au putut înțelege cum a trecut de uşa din oțel.

— Am crezut, spuse şeful bandei cu mirare, că nu există om în lume mai curajos şi mai abil decât noi, dar iată că un copil este motivul pentru care suntem acum în lanțuri. Este umilitor. Acum sunt convins de ceea ce înainte nu voiam să cred, şi anume că atunci când ți-a sunat ceasul nu mai poți

scăpa de pedeapsă.

Muzicianul care bătuse tobele era lângă el şi spuse:

— L-am furat pe acest copil pentru ca să-l folosim într-o zi drept ostatec şi să cerem o răscumpărare, dar iată, din cauza lui am fost prinşi. Se pare că au dreptate cei ce spun că răul cu rău se plăteşte.

Tânărul care a fost singurul prieten al lui Henry şi a cărui inimă nu era cu totul coruptă spuse:

— Dumnezeu l-a ajutat pe acest copil să scape şi mă bucur de asta, deşi faptul că e în viață îmi va aduce moartea. Prin asta Domnul ne arată că ştie cum să-i apere pe cei inocenți şi cum să-i pedepsească pe cei răi. Acum s-au împlinit cuvintele mamei mele: „Chiar de cei vinovați se vor ascunde şi în măruntaiele pământului, răzbunarea lui Dumnezeu îi va ajunge”.

Când Henry l-a văzut pe tânărul acesta legat în lanțuri în mijlocul hoților, îi păru rău pentru el şi l-a rugat pe tatăl său să-l ierte pe singurul om care s-a interesat de el şi a fost atât de cumsecade. Contele îi răspunse că nu-i poate promite nimic deocamdată, dar că va fi cât se poate de milostiv cu el.

Aflând că tânărul nu vărsase sânge niciodată şi că era mai degrabă un servitor al hoților decât un hoț şi că nu i-a

ajutat în fărădelegile lor, îl lăsă în viață, dar îl condamnă la închisoare pe viață. Totuşi, contele reveni asupra pedepsei şi hotărî ca bărbatul să fie ținut într-o casă de corecție până când acesta va dovedi că se căieşte pentru faptele lui şi că s-a întors pe drumul cel bun. Atunci va fi eliberat şi se va putea întoarce la familia lui.

Când a fost adus în fața lui, contele îi spuse:

— Vezi că fiecare faptă bună este răsplătită aşa cum şi fiecare faptă rea este pedepsită. Pentru micşorarea pedepsei tale trebuie să-i mulțumeşti prieteniei pe care ai arătat-o fiului meu şi vreau să-i arăt şi eu mamei tale bunătatea pe care tu i-ai arătat-o lui Henry. Poartă-te bine pentru a putea fi iertat şi poate te vei putea întoarce la ea în curând.

Ceilalți hoți au primit pedepse pe măsura faptelor lor sângeroase, iar țiganca a fost închisă pentru tot restul zilelor ei. Lucrurile furate au fost returnate proprietarilor pe care i-au găsit, iar cu cele care au rămas contele a deschis un spital pentru orfani.

Margaret a rămas ca şi până atunci în slujba contesei şi a avut multe zile fericite care au şters amintirea clipelor triste.

George, tânărul grădinar care a fost concediat din cauza nestatorniciei şi lipsei lui de cumpătare, se lăsă pradă ispitelor şi, după ce şi-a irosit cei mai frumoşi ani în

desfrânare şi patimi, a murit într-un mod groaznic.

Tânărul păstor din munți s-a întors acasă încărcat cu daruri din partea contelui.

Contele îşi dori ca pastorul Menrad să rămână la castel, dar bătrânul se întoarse în singurătatea lui pentru că nu voia să-şi schimbe căsuța pe un castel.

— Îmi doresc, răspunse el la toate rugămințile contelui, să-mi petrec restul zilelor în slujba lui Dumnezeu şi pot să fac asta cel mai bine în căsuța mea. Am trăit destul în lume ca să ştiu cum este. Cel mai bun lucru pe care putem să-l facem în această viață este să ne pregătim pentru viața viitoare.

La plecare, bătrânul evlavios îi binecuvânta pe conte, pe contesă şi pe fiul lor care nu voia să se despartă de el. Fericita familie îl conduse pe păstor la trăsura care îl aştepta la poarta de onoare. El se urcă şi, salutându-şi pentru ultima oară gazdele, le adresă cu emoție următoarele cuvinte care le rămaseră mult timp după aceea în inimă:

— Fie ca pacea lui Dumnezeu să fie cu voi. Ne vom revedea în rai.

O lecție din partea mării

Catherine era o fată bună şi prietenoasă, modestă şi harnică. Avea un singur defect, şi anume acela că era foarte pofticioasă şi lacomă. Tatăl şi mama ei aveau un magazin mic într-un oraş de provincie. Încă de mic copil, Catherine nu putea rezista tentației de a căuta pe ascuns prin sertare şi de a lua de acolo stafide, smochine sau alte lucruri.

Într-o zi, tatăl ei trebui să plece într-o călătorie de afaceri, iar mama ei fusese invitată la o nuntă. După obiceiul ei, Catherine se hotărî să profite de această şansă. Astfel că şi-a invitat câteva prietene la ea după-amiază şi le servi cu tot felul de prăjituri şi de fructe.

Fetele s-au distrat bine la ospăț, au început să râdă şi să se joace, când, iată! în mijlocul petrecerii lor, uşa se deschise şi mama lui Catherine intră, însoțită de o doamnă. Fetele s-au speriat, iar Catherine se ruşină. Totuşi, mama ei nu i-a spus nimic, ci se duse în magazin. Acea doamnă care o urmă era de la țară. Şi ea fusese la nuntă şi când îi spuse mamei lui Catherine că ar vrea să cumpere ceva pentru ea şi pentru copiii ei, aceasta o invită să îi viziteze magazinul. Doamna îşi făcu cumpărăturile, fiind foarte mulțumită,

după care amândouă s-au întors la nuntă.

Spre seară, mama lui Catherine s-a întors acasă, iar nu mult după aceea şi soţul ei se înapoie din călătorie. Ea îi povesti ce făcuse fata lor, ceea ce îl surprinse şi-l întristă pe bărbat. O chemă pe fată, iar ea veni tremurând de spaimă.

— Catherine, îi spuse el, nici nu-ţi imaginezi ce mult m-a rănit purtarea ta. Tu crezi că e doar o mică greşeală, dar de fapt e una foarte gravă care ar putea avea urmări foarte serioase. Cei care nu ştiu cum să-şi controleze slăbiciunile nu vor ajunge oameni virtuoşi. Cei care între două mese nu se pot dedica muncii lor fără să se gândească la mâncare sau la băutură nu vor valora niciodată nimic.

Şi apoi, fii atentă la câte alte vicii te duce lăcomia. Cred că ştii că nu ai fi putut să acoperi cheltuielile distracţiei tale dacă nu ai fi luat bani de la cineva.

Iar a lua ceva ce aparţine părinţilor tăi înseamnă a fura. Şi o fiică necinstită va fi o soţie nevrednică şi o mamă rea. Îşi va sărăci soţul şi-i va priva pe copiii ei de cele necesare pentru a-şi satisface capriciile delicioase şi neimportante. Catherine, m-aş mulţumi să mănânc toată viaţa doar pâine uscată şi să beau doar apă decât să fac rău cuiva. Şi poţi fi sigură că cel care este un lacom nu va primi niciodată respectul oamenilor cinstiţi, întotdeauna va fi privit ca o

ființă vrednică de dispreț.

Catherine înțelese perfect înțelepciunea tatălui ei. Vărsă lacrimi de pocăință şi promise că se va îndrepta, dar curând căzu din nou în păcat.

Într-o zi, părinții ei plecară foarte devreme de acasă pentru a vizita un oraş din apropiere. O însărcină să aibă grijă de casă în lipsa lor şi mai ales să se abțină de la a-şi invita şi de a-şi ospăta prietenele aşa cum făcuse data trecută. Dar se întâmplă ca două tinere pe care le iubea mult să vină în vizită pe neaşteptate şi ea se gândi că nu ar fi politicos să nu le servească măcar cu o ceaşcă de ceai sau de cafea. Se hotărî totuşi să le ascundă părinților această vizită. Pentru că fata nu mai era atât de darnică şi de veselă ca data trecută, cele două prietene plecară mai repede decât plănuiseră.

La câteva minute după plecarea lor, un țăran cu o plasă pe umăr intră în magazin cu gândul de a cumpăra o bucată de stofă stacojie pentru a face o vestă unui băiețel, dar nu a cumpărat-o pentru că era prea scumpă. Când să iasă din magazin, Catherine spuse:

— Pot să vă întreb ce aveți în plasă? Se aude un zgomot foarte ciudat de acolo.

— Sunt nişte raci, domnişoară, răspunse țăranul.

— Raci! exclamă Catherine. Nu am mâncat niciodată raci. Cred că sunt foarte buni, nu-i aşa?

— Fără îndoială, domnişoară, sunt foarte gustoşi. Domniei sale primarul îi plac foarte mult.

— Şi sunt vânduți? întrebă Catherine nerăbdătoare.

— Nu, răspunse el, dar sunt ca şi vânduți pentru că soția domniei sale primarul cumpără tot ce îi aduc. Ăştia îi vor plăcea foarte mult şi cu siguranță mă va plăti foarte bine pentru ei. Uită-te la ei, continuă el, deschizându-şi plasa, ce mari şi apetisanți sunt! Ar împodobi masa unui prinț.

— Foarte bine, ascultă, spuse Catherine, vreau şi eu doi. Ai destul de mulți în plasă ca să-ți ajungă şi pentru primar. Cât despre bucata de stofă stacojie, cred că ne vom înțelege. Aşteaptă-mă puțin.

Alergă imediat în camera ei pentru a lua o bucată de stofă stacojie pe care o ținuse ascunsă mult timp.

— Uite! spuse ea. Din asta va ieşi o vestă minunată pentru fiul tău şi e doar un rest, aşa că ți-o dau ieftin.

Târgul se încheie imediat.

Totuşi, când primi banii de la țăran şi când îşi luă racii şi-i puse pe o farfurie, Catherine simți o oarecare neliniște, dar trată cu dispreț acest avertisment al conştiinței. Dar neliniştea ei crescu după plecarea țăranului.

— Nu trebuia să cumpăr aceşti raci, îşi spuse. Dar ce e făcut e făcut şi nu-i pot arunca în stradă.

Aşa că îi pregăti pentru gătit şi aşteptă cu nerăbdare să fie gata pentru a-şi satisface pofta cu acea mâncare delicioasă.

Când să fie gata, clopoțelul din magazin sună şi Catherine se duse să răspundă, spre marea ei dezamăgire. A trebuit să rămână acolo mai mult timp decât ar fi vrut şi, când termină, alergă în bucătărie să ia de pe foc oala cu raci. Dar când ridică capul, scoase un țipăt şi scăpă oala jos pentru că se sperie când văzu că ambii raci îşi schimbară culoarea şi deveniră de un roşu aprins. Imaginea aceasta îi aminti de bucata de stofă stacojie pe care o furase de la părinții ei şi de următoarele cuvinte: „Dumnezeu află întotdeauna păcatele şi îi pedepseşte pe păcătoşi”.

Catherine nu ştia că deşi racii sunt roz**ii** la început, ei se înroşesc când sunt fierți. Privi întâmplarea ca pe o judecată şi mirarea îi fu la fel de mare ca spaima Dar mai era un lucru care o necăji şi mai mult: oala, în căderea ei, sparse două ceşti de porțelan care se aflau lângă şemineu.

Racii şi bucățile de ceşti erau răspândiți pe podea, iar sărmana fată era copleşită de nenorocire. Nu avea curajul să atingă peştii roşii de parcă ar fi fost cărbuni aprinşi. Apoi îi

ceru iertare lui Dumnezeu pentru păcatul comis şi se hotărî să nu mai facă aceste greşeli.

În acel moment auzi zgomotul unei diligente care opri în faţa casei.

— Oh! Vai de mine! ţipă ea. Au venit părinţii mei. Nu-i aşteptam aşa curând. Vai! Ce am să le spun? Ce vor zice ei? Ce se va întâmpla cu mine?

Astfel, cu părul în dezordine şi faţa scăldată în lacrimi, ea le ieşi în întâmpinare.

— Tatăl meu drag! Buna mea mamă! Veniţi în bucătărie să vedeţi ce lucru extraordinar s-a întâmplat, ceva ce nu s-a mai auzit!

Părinţii ei au urmat-o speriaţi.

— Vai! Ce nenorocire! strigă mama. Ce văd? Frumoasele mele ceşti de porţelan în bucăţi!

— Da, e păcat de ele, spuse Catherine. Dar uită-te la asta, la aceşti raci care şi-au schimbat culoarea!

— Ei bine, spuse tatăl, nu văd nimic neobişnuit la ei. Aşa arată racii când sunt fierţi.

— Oh! Tată! exclamă Catherine şi mai speriată. Şi mie mi se păreau că sunt toţi roşii şi asta cu siguranţă din cauza bucăţii de stofă stacojie pe care am furat-o şi pe care tocmai am vândut-o în secret.

Apoi mărturisi cum, pentru a-şi satisface pofta lacomă şi a gusta din acest fel de mâncare din care nu mai gustase până atunci, îi vânduse țăranului o bucată de stofă stacojie furată în schimbul unor bani şi a acestor raci.

Deşi părinții erau supărați din cauza comportamentului fiicei lor, nu se putură abține să nu râdă de motivul pentru care fata se speriase. Dar redeveniră serioşi, iar tatăl ei, luând-o de mână, îi spuse:

— Ai dreptate, Catherine, să te sperii de urmările faptelor tale rele, dar nu trebuie să te temi de culoarea roşie a acestor raci. E un lucru obişnuit care îți poate părea extraordinar. Dar oricât de natural şi de puțin surprinzător ar fi fenomenul, faptul că se întâmplă în momentul în care ai comis un păcat este un avertisment de la Dumnezeu, care ştie cum să facă ca cele mai mici incidente să le pară înspăimântătoare celor vinovați şi să-i facă să se corecteze. Să ții seama de acest avertisment din ceruri!

Te-ai purtat foarte urât azi şi mă doare să văd că nu ai dat importanță nici sfaturilor mele, nici certurilor mamei tale şi nici măcar vocii conştiinței tale şi ai căzut din nou în păcat. Trimițându-ți această lecție, Dumnezeu a vrut să dea mai multă putere şi energie vocii conştiinței tale şi să te învețe să o asculți mai bine. Ai crezut că vezi în culoarea

roşie a acestor peşti un reproş pentru păcatul tău şi ideea răzbunării divine te-a făcut să tremuri. Recunoaşte, atunci, puterea conştiinţei tale: a acelei voci eterne prin care Dumnezeu ne sfătuieşte şi ne previne.

Cine comite un păcat trebuie să simla mir. N, mă conştiinţei lui. Se teme de propria lui umbră. Se sperie de adierea unei frunze. Vede scrisă peste tot fapta rea pe care a comis-o. Trăieşte într-o groază continuă şi orice îl sperie şi îl umple de nelinişte. Astfel, cea mai mică şi mai neînsemnată circumstanţă e de ajuns să-l confundă şi să scoată la lumină ceea ce el crezuse că a ascuns bine. Catherine, poartă-te aşa încât să nu ai de ce să te temi nici de Dumnezeu, nici de alţi oameni. Astfel, spaima prin care tocmai ai trecut va fi o sursă de siguranţă şi de binecuvântare pentru tine pentru tot restul vieţii.

Când termină s-o dojenească, tatăl văzu că fata se căia într-adevăr şi că era sinceră în hotărârea ei de a se corecta, aşa încât consideră că nu mai are rost să o şi pedepsească.

Într-adevăr, Catherine nu a uitat niciodată impresia pe care i-a lăsat-o această întâmplare. Nu a mai furat nimic de la părinţii ei şi s-a străduit să-şi învingă slăbiciunile. Se mulţumi să mănânce mâncare obişnuită. Deveni rezonabilă în dorinţele ei şi îşi înfrânse lăcomia. După câţiva ani se

mărită cu un cetățean respectabil, deveni mamă şi apoi bunică, şi era respectată şi fericită. Mult timp după aceea şi-a amintit de spaima pe care i-au provocat-o racii, astfel că, într-o zi, când deja era bătrână, cu ocazia unei cine în familie, un platou de raci frumoşi, în întregime roşii, cu garnitură de pătrunjel verde şi proaspăt, a fost servit în fața ei. Atunci le povesti copiilor şi nepoților aventura ei pe care o ascultară cu plăcere. Iar la sfârşit le spuse:

— Racii merg înapoi, dar pe mine m-au ajutat să merg înainte. Într-adevăr, asta au făcut, dar Dumnezeu mi-a trimis această lecție din partea mării pentru a-mi corecta poftele rele şi să mă învețe să-mi stăpânesc înclinațiile spre risipă şi cheltuieli nefolositoare. Mulțumită binecuvântării Lui cereşti, prin această lecție Dumnezeu m-a ajutat să ajung la această stare de linişte şi fericire de care mă bucur acum.

Anul 1683 a fost un an important şi ar fi bine dacă tinerii cititori şi-ar putea fixa în minte acest an cu ajutorul poveştii care urmează. Până în 1683, turcii erau o ameninţare constantă pentru Europa. Şi dacă n-ar fi fost campania din 1683, un mic incident despre care se vorbeşte în „Hans Crucificatul", alta ar fi fost situaţia creştinătăţii azi.

Leopold II, unul dintre cei mai cruzi şi mai răi monarhi, purta coroana Austriei, iar pe tronul Franţei era Louis XIV. O mare armată a turcilor a urcat pe Dunăre şi, în final, în iulie 1683, şi-a stabilit tabăra sub zidurile Vienei, capitala Austriei. Laşul de Leopold a fugit, iar Viena, în ciuda unei bătălii vitejeşti, ar fi fost cucerită dacă faimosul John Sobieski, regele Poloniei, n-ar fi intervenit şi n-ar fi înfrânt hoarda turcă sub zidurile oraşului.

1683 poate fi considerat anul în care a început declinul singurului stat mahomedan din Europa. Din această zi, denumirea Porţii Otomane se schimbă în Omul Bolnav.

În plus, anul 1683 este anul morţii lui Colbert, înţeleptul ministru de finanţe, a cărui politică eficientă a fost sursa bunăstării din timpul domniei lui Louis XIV.

După moartea ministrului său, Louis a înglodat şi mai tare Franţa în greutăţile financiare din urmările cărora încă

nu şi-a revenit nici azi. Vanitatea lui nestăpânită şi cheltuiala excesivă n-au fost singurele lui păcate. La doi ani după moartea lui Colbert care îi apărase pe protestanți datorită importanței lor comerciale şi industriale, se lăsă condus de preoți şi de propria sa ură pentru protestanți şi semnă în 1685 Revocarea Edictului de la Nantes. Acesta a fost semnalul reînceperii barbarităților necruțătoare împotriva celei care era de departe cea mai muncitoare şi mai paşnică populație din Franța.

Viața scandaloasă pe care un rege atât de mare a dus-o la vedere a corupt moralitatea, aşa cum cheltuielile lui nesăbuite au ruinat Franța din punct de vedere financiar. Iar întâmplările îngrozitoare din 1789 au fost urmările firești, la fel ca şi pedeapsa pe care a primit-o Franța şi mai ales Louis XIV pentru crimele sale împotriva libertății politicii, moralității şi religiei.

Hans Crucificatul

Vă voi spune o poveste adevărată, dar cam ciudată. Nu e despre ceva ce s-a întâmplat anul acesta sau anul trecut. Este vorba despre nişte fapte care au avut loc undeva anume, în urmă cu aproape două sute de ani.

Într-un sat din nordul Germaniei trăia un tânăr pe nume Hans împreună cu mama lui, Dorothea. Locuiau singuri, dar erau fericiți, foarte fericiți. Nu erau bogați, dar aveau destul cât să-i ajute şi pe vecinii lor mai săraci. Se rugau şi citeau Biblia împreună. Seara, după o zi de muncă, mergeau deseori până în pădurea din apropiere şi cântau imnuri, Dorothea sprijinindu-se pe brațul fiului său. Hans credea că sufletul e mai sensibil şi vocea mai dulce în aerul cald de seară, sub fagi.

Familiilor evlavioase cărora le place să cânte au în general două sau trei imnuri favorite. Cel pe care îl îndrăgea Hans mai tare era „O, Mielul lui Dumnezeu!”, un imn vechi german care avea multe versuri. Când Hans o întreba pe Dorothea „Ei, mamă, ce vom cânta astă seară?”, ea numea un imn şi apoi spunea zâmbind: „Apoi vom încheia cu „O, Mielul lui Dumnezeu!”, nu-i aşa?”

În acea perioadă izbucni un război între turci şi germani.

Pe vremea aceea, turcii erau un popor foarte puternic, mult mai puternic decât acum. Ei câştigaseră multe bătălii, iar acum ameninţau sudul Germaniei şi de aceea toţi bărbaţii care puteau lupta au fost chemaţi la arme. De obicei, fiii unici ai văduvelor nu sunt chemaţi la armată, dar când ţara e în pericol, nu se mai ţine seama de asta.

Hans a primit ordin să vină la război. A fost o zi tristă pentru mama lui, dar ar fi fost şi mai tristă dacă, în acea ţară îndepărtată în care pleca Hans, n-ar fi avut cui să i-l lase în grijă. Pe cine cunoştea ea pe acel pământ îndepărtat? Pe Regele regilor, pe Prietenul de sus, sprijinul văduvelor, Tatăl celor orfani.

În fiecare zi, chiar în fiecare oră, Dorothea discuta cu El despre fiul ei. Discuta despre tot, foarte detaliat, aşa cum ar trebui să facem şi noi.

— Tu ştii, spunea ea, că iubitul meu Hans are probleme cu plămânii. Ai grijă de el şi păzeşte-l să nu răcească.

Ea credea cu adevărat că Dumnezeu, care e prezent peste tot, o aude şi pe ea în satul ei şi, în acelaşi timp, nu-l pierde din ochi nici pe Hans, aflat în tabăra germană din faţa Belgradului.

După fiecare rugăciune se întorcea la lucru mai calmă şi cu nou curaj. Era ca în vremurile de demult, când Hans era

copil, când îl învelea şi îl săruta de noapte bună, apoi se întorcea, tăcută şi fericită, să cârpească hainele şi să vadă de casă.

Între timp, Hans, care era inteligent, hotărât şi conştiincios, învăță repede cum să mânuiască armele şi alte lucruri legate de disciplina militară. Ofițerii îi cunoşteau valoarea, iar camarazii îl iubeau, îi scria mamei sale cât de des putea şi se ruga pentru ea aşa cum făcea şi ea.

Deja luase parte la două bătălii în care turcii fuseseră respinşi. În scrisoarea în care i-a povestit mamei sale despre asta, Hans spuse la încheiere: „Îi mulțumesc lui Dumnezeu că am scăpat fără nicio zgârietură".

Într-o noapte, un grup de cavalerie turcă se apropie destul de mult de tabăra creştină. Generalul german trimise imediat un detaşament de oameni să-i alunge pe duşmani. Hans era printre ei. Curajos şi înflăcărat, se lăsă dus prea departe în urmărirea lor, tăind cu sabia în dreapta şi în stânga, fără să bage de seamă că era cu mult înaintea camarazilor săi. Dar turcii observară asta, se întoarseră dintr-odată, îl înconjurară şi îl luară prizonier. I-au luat armele, l-au dezbrăcat şi, legându-l de coada unui cal, l-au obligat să fugă în spatele lor în picioarele goale, în timp ce galopau pe câmpia pietroasă.

Din fericire, bietul Hans era destul de rezistent pentru a se menține în picioare. Dacă ar fi căzut, ar fi fost târât după acel cal puternic. De câte ori simțea că oboseala îl copleşeşte, rostea „Iisuse, Iisuse, Salvatorule!” şi îşi recăpăta curajul.

Au ajuns la o pădure. Când au pătruns adânc în ascunzişurile ei, turcii se opriră. L-au înconjurat pe prizonier şi, bătându-şi joc de picioarele lui sfâşiate de pietre şi de mărăcini, au spus:

— Oho, creştinule, pentru prima dată în viață nu ți-ai tocit papucii! Avem câteva conturi de reglat cu tine pentru viața unor camarazi de-ai noştri. În sfârşit vezi şi tu că acel Iisus la care te rogi atât de mult îşi bate joc de tine. Scuipă pe crucea Lui şi strigă cu noi: „Există un singur Dumnezeu, iar Mahomed este profetul Lui”.

Şi i-au dat o cruce ordinară de lemn pe care o făcuseră ei.

Hans îşi întoarse capul şi repetă cu toată patima sufletului său „Iisuse, Iisuse, Salvatorule!”

Soldații i-au smuls părul, i-au smuls unghiile... dar nu pot povesti toate aceste orori. După fiecare tortură, spuneau:

— Acum, câine creştin, scuipă pe cruce şi spune: „Există un singur Dumnezeu, iar Mahomed este profetul Lui”.

Dar Hans nu rostea decât aceste cuvinte: „Iisuse, Iisuse, Salvatorule!”

Înfuriați de o asemenea rezistență calmă, aceşti barbari l-au pus lângă un copac şi i-au bătut mâinile în cuie, una deasupra celeilalte. Apoi, adunând nişte ramuri uscate, au făcut o grămadă la picioarele lui. Hans îşi dădu seama că i s-a apropiat sfârşitul. Voiau să-l ardă de viu. El îl rugă din nou pe Dumnezeu să aibă grijă de mama lui. Apoi, privind spre cer, începu să cânte tare cu vocea lui minunată imnul „O, Mielul lui Dumnezeu!”

Ajunse la al patrulea vers, turcii se pregăteau să aprindă focul... când deodată se auzi o trompetă.

„Germanii, germanii!”, strigară turcii şi, cuprinşi de panică, fugiră care-ncotro.

Hans continuă să-şi cânte imnul cu o inimă recunoscătoare şi curând văzu nişte oameni din regimentul său venind repede prin pădure. Au alergat la el, l-au îmbrățişat, l-au eliberat, vai! mai degrabă l-au

scos din cuie. L-au întrebat ce s-a întâmplat, dar Hans nu mai avea putere şi căzu inconştient în brațele lor. Au făcut imediat o targă de ramuri şi au acoperit o cu frunzele care fuseseră strânse pentru a da foc victimei. Ducându-l cu

schimbul pe sărmanul Hans întins pe targă, au ajuns la tabără după multe ore.

Acolo Hans a primit cea mai atentă îngrijire. A avut febră mare câteva zile. Dar Dumnezeu a vrut să-l țină în viață pentru acea mamă bună care se ruga pentru el în satul ei îndepărtat, fără să ştie ce s-a întâmplat. După câteva săptămâni, Hans putu vorbi. Când le spuse povestea, camarazii îi explicară că le pierduseră urma turcilor şi că au rătăcit două ore prin desişul acelei păduri, când o melodie binecunoscută le ajunseră la urechi. „Acesta e Hans cu imnul lui – ***O, Mielul lui Dumnezeu!”,*** strigară ei şi se luară după voce.

Când Hans se însănătoşi, era evident că nu mai putea rămâne în armată. Mâinile lui erau prea tare rănite. S-a întors acasă pe jos, încetul cu încetul, străbătând Germania. Colonelul îi dăduse o sumă de bani pentru că nu voia ca acel tânăr curajos să trebuiască să cerşească pentru mâncare. În serile frumoase, țăranii mergeau să-l audă pe un soldat palid şi slăbit cântând imnul „O, Mielul lui Dumnezeu!” în timp ce-şi urma drumul.

Vă puteți imagina întâlnirea dintre Hans şi mama sa şi cât I-au mulțumit lui Dumnezeu în genunchi pentru bunătatea Lui. Hans s-a reîntors la munca sa din grădină.

Când în timpul plimbării de seară ajungeau la pădure, ca în vremurile de demult, îl puteați vedea pe fiul văduvei lipindu-se de un copac, ridicându-şi mâinile deasupra capului şi, în acea poziție, cânta imnul său favorit. Când ajungea la al patrulea vers, se oprea şi spunea zâmbind:

— Mamă, nu auzi sunetul trompetei? Dumnezeu îi trimite. Vin să-l salveze pe bietul tău Hans.

Toată lumea îl iubea pe Hans. Obişnuiau să vină seara să-l vadă. Mamele îşi aduceau copiii la căminul lui „Hans Crucificatul”. El spunea că acest nume îi aparține doar Salvatorului şi-i ruga să nu-l strige aşa. Dar țăranilor le place să folosească asemenea nume. Pe lângă asta, Hans era ținut la mare cinste şi, chiar după ce s-a dus la Cel care i-a fost alături la necaz, deveni repede cunoscut în toată regiunea drept „Hans Crucificatul”.